

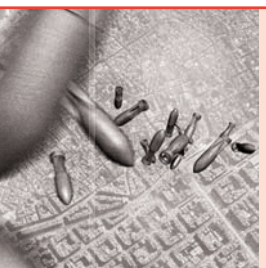
► **Més lluita, més repressió**

Roda el món // Pàgina 18
Entre novembre i gener la policia francesa ha practicat diverses detencions polítiques. En totes elles es va aplicar la legislació antiterrorista sota la qualificació d'"anarcoautònoms".

► **L'hort a taula**

Què es cou // Pàgines 22 i 23
Augmenta el nombre de persones, menjadors escolars i professionals que escullen els aliments ecològics, tot combinant consciència ecològica i social, però també plaer per l'alimentació.

► **Mirant al cel**

Expressions // Pàgina 26
El 17 de març es va estrenar al cinema Coliseum *Mirant al cel*, de Jesús Garay, un film colpidor on es barregen escenes dels bombardejos de Barcelona amb experiències de la família Goytisoló.

directa

setmanari de comunicació

núm. 86 // 26 de març de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El golf rep la mateixa aigua que vint milions de caps de bestiar

» Així està el pati // Pàgina 9

A CATALUNYA LES RESERVES SÓN DEL 20% I S'ACOSTEN A LA FASE D'EMERGÈNCIA

Plano de zonificación del Plan General Existente / Current proposal for Zoning Plan

A la part baixa de la imatge es veu la zona on es vol fer el complex de luxe de l'arquitecte

Foster and Partners

» Així està el pati // Pàgina 17

El veïnat de la Ría de Vigo atura el port esportiu ideat per Norman Foster

Norman Foster, l'arquitecte que va rebre l'encàrrec de remodelar el Camp Nou, ha vist com un altre dels seus projectes, en aquest cas un port esportiu i un complex comercial i residencial que s'havia de construir a Cangas del Morrazo (Vigo), ha quedat aturat per les irregularitats en les concessions de les llicències d'obres i les requalificacions dels terrenys. A més, a la zona escollida per fer aquest complex de luxe, on la promotora Mariña Atlántica també hi vol construir un hotel d'alt nivell, la confraria de pescadors de Cangas hi té el dret de pesca des de fa dècades. El projecte original va ser aturat l'octubre de 2005 gràcies a la pressió del poble de Cangas. La DIRECTA ha tingut accés a 110 diapositives d'una nova versió d'aquest projecte, datat al novembre de 2005. A finals de 2006 el PP i el BNG de Cangas van poder veure aquest projecte en una presentació vetada a la premsa gallega.

» Així està el pati // Pàgina 11

Les usuàries pels 'Dos dies' fan una crida a no pagar el bitllet

Sistema solidari integrat

Regió Metropolitana de Barcelona

LOT 2D

T-2DIES!

Targeta d'usuari en vaga

pels 2 dies de descans setmanal sense reducció salarial sense apujada de tarifes sense sancions

No paguis mentre duri el conflicte

Usuaris i Usuàries pels 2 DIES!

» Expressions // Pàgina 24

L'Eixample de Cerdà no s'hauria d'haver construït

» Així està el pati // Pàgina 10

El Parlament vota contra el futur cementiri nuclear

Editorial

Golfistes abans que pagesia

Vivim unes setmanes difícils pel que fa al principal recurs natural, l'aigua. Els pantans s'assequen i les pluges no arriben. Es plantegen diferents possibilitats per poder mantenir el consum de boca a les grans ciutats: vaixells carregats amb aigua dessalinitzada des d'Almeria, minitransvasament des de la conca del Segre fins a la conca del Llobregat, extracció d'aigua de pous i aqüífers del Francolí i el baix Ter. Els primers afectats, la pagesia. Tot plegat resulta difícil de solucionar en un territori on les infraestructures dels anys 50 han d'abastir el doble de població i on la cultura de l'aigua es fonamenta en els principis bàsics del capitalisme. Qui paga pot gastar. L'aigua és un bé necessari i escàs. Però aquesta no sembla ser la prioritat del govern. Les macroxifres econòmiques encara estan per sobre del sentit comú. La cinquantena de camps de golf que s'estenen arreu del territori català consumeixen més en època de sequera. És lògic, si hi ha menys precipitacions és necessari augmentar el rec artificial. Fins ara ningú no ha parlat de tancar l'aixeta del subministrament, vingui de pous o de xarxes locals, com sí que s'ha fet amb el sector ramader. I és que, qui paga també mana. El volum econòmic del negoci del golf i el perfil elitista d'usuaris d'aquests camps fan impossible d'imaginar la gespa importada del nord d'Europa assecant-se per manca d'aigua. És cert que en relació a la despesa hídrica total la despesa d'aigua golfista no és molt significativa, però resulta que és equiparable al consum de vint milions de caps de bestiar. Es reduirà l'aigua dels ramats abans de deixar els usuaris del golf sense la possibilitat de fruitar del seu esport predilecte? Seria irracional i incompreensible.

Pensem, doncs existim

Un vot... un euro i onze cèntims

✉ Xavi Martí
/directa@setmanaridirecta.info/

Les raons que van articular l'abstenció en les darreres eleccions generals del 9 de març són diverses. Hi ha persones que no van anar a votar perquè pensen que el sistema polític —aquesta democràcia parlamentària parida pel franquisme abans de morir— no és una democràcia real. Altres, que potser també estan d'acord amb la primera afirmació, no ho van fer pel seu nacionalisme. Són persones independentistes que creuen que les catalanes i les euskaldunes, per exemple, no han de votar en unes eleccions espanyoles. Una tercera opció, de les múltiples variants que recull la insubmissió al vot, se situa al voltant de la decepció vers els polítics i la seva gestió.

Després del 9 de març els grans partits polítics espanyols

han fet una bona caixa. Els partits reben 0,79 euros per cada vot pel Congrés i 0,32 euros per cada vot pel Senat. Es tracta de diners de tots i de totes que l'Estat entrega als partits perquè es puguin finançar. El guanyador material de les

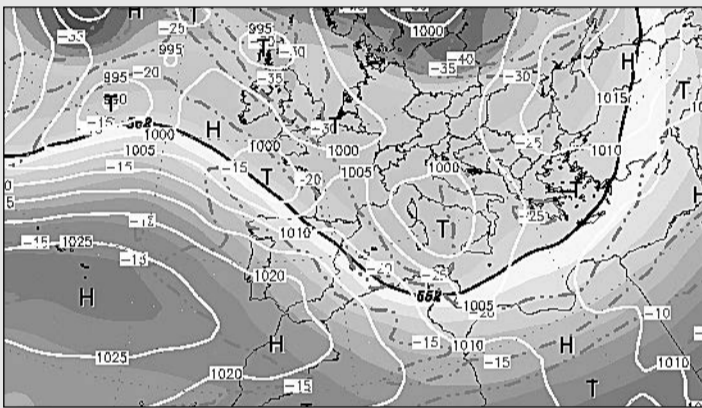
milions d'euros, una quantitat gens modesta. Aquí apareix un altre motiu per negar-se a anar a votar, el fet d'oposar-se a que un grup de persones —que al cap i a la fi són una oligarquia que només mira pels seus propis interessos— rebri uns diners que són de tots i de totes i que es podrien destinar a d'altres coses més profitoses.

Uns diners —40 milions d'euros— que aniran a parar a les arques del PP i del PSOE i que serviran per complementar els sous irrisoris que reben els seus dirigents cada mes dels parlaments, de les comunitats autònomes, de les diputacions o dels ajuntaments. Uns diners que, a les properes eleccions —siguin del color que siguin— serviran per tornar a posar en funcionament el merchandising propagandístic d'aquestes màquines de fer diners que s'anomenen partits polítics. ☹

Els dos grans partits polítics estatals s'han embutxacat 40 milions d'euros

passades eleccions va ser el PP, que va obtenir prop de vint milions d'euros. El segon, tot i tenir més diputats, va ser el PSOE, amb un total de quasi 19,5 milions d'euros.

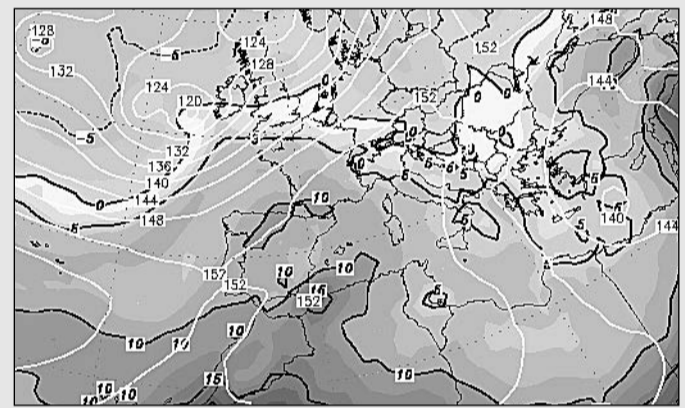
Els dos grans partits polítics estatals s'han embutxacat 40

El dimecres i el dijous continuaran les nevades al Pirineu i els ruixats a la resta del territori

Més neu al Pirineu

Durant les matines de dimecres i dijous tornaran a caure gruixos de neu importants al Pirineu lleidatà i gironí que, sumats als 80 centímetres caiguts durant el cap de setmana, suposaran una acumulació d'aigua important de cara al desglaç imminent. També hi haurà ruixats dispersos però intensos durant la tarda a Girona i a Barcelona. El cap de setmana lluirà el sol i pujaran les temperatures.

Les temperatures remuntaran durant el cap de setmana gràcies als vents del sud

Com s'ha fet?

Ja tornem a ser aquí! Sabem de bona tinta que ens heu trobat a faltar. Aquesta setmana estem preparant els actes del segon aniversari de la DIRECTA. Si companys i companyes, la criatura ja té dos anys. El divendres 18 d'abril farem una taula rodona sobre mitjans de comunicació a la Pompeu Fabra. Per la nit farem una bona festa a La Farinera del Clot amb els Naraina i el Pirat's Sound Sistema.

Aquesta setmana regalem a totes les subscriptores i subscriptors de la DIRECTA una T-Dos Dies!. La targeta elaborada pels usuaris i usuàries del transport públic en suport a la vaga de conductors i conductores d'autobus de TMB. Es tracta d'una iniciativa que convoca a no pagar als transports públics mentre duri la vaga.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluc Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el patí: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A corre-cuita
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Quechua

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracioidirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 25

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

MÉS CENTRES, SOLUCIÓ INEFICAÇ

» Molts col·lectius i entitats apunten que la situació de massificació a les presons catalanes no es pot resoldre amb la construcció de noves presons, sinó que cal una revisió legislativa en profunditat i un augment de les alternatives a les penes privatives de llibertat. Les Mesures Penals Alternatives (MPA) han augmentat en determinats tipus de delictes com les infraccions de trànsit o les penes per lesions, però no en els delictes com les penes contra el patrimoni, que són la causa majoritària de l'encarcerament (amb un màxim de cinc anys si no hi ha antecedents)_

PRINCIPALS DELICTES D'EMPRESONAMENT

Contra el patrimoni	41%
Contra la salut pública	25%
Homicidi	7%
Contra la llibertat sexual	7%
Lesions	5%
Contra la violència masclista	2%
Altres	13%

Codi Penal de 1995 • Font: Departament de Justícia, 2006

CATALUNYA // L'OCUPACIÓ A LES PRESONS SE SITUA EN 114 PERSONES PER CADA 100 PLACES

El Pla d'Equipaments Penitenciaris previst pel 2010 ha quedat obsolet

Meritzell Guàrdia
/manresa@setmanaridirecta.info/

Fa més de deu anys que es parla de massificació a les presons catalanes. Actualment hi ha un total de 9.423 persones preses als centres penitenciaris de Catalunya, un augment del 16,4 per cent respecte l'any 2004. Això ha provocat un increment de la mitjana d'ocupació de les presons que se situa en 114 persones per cada 100 places. Aquesta situació ha superat les prediccions fetes pel Departament de Justícia de la Generalitat, que preveia un total de 10.500 places per l'any 2010.

En cel·les de dotze metres quadrats s'hi arriben a aglutinar fins a sis persones

La massificació comporta, entre altres coses, que en cel·les de dotze metres quadrats s'hi aglutinin fins a sis persones, que alguns espais comunitaris quedin reduïts a unitats modulars, la manca d'equipaments necessaris com els mòduls sanitaris, una atenció homogeneïtzadora o l'augment de la tensió entre les persones preses.

La mesura per fer front a aquest volum de població presa, marcada pel Govern tripartit l'any

Annató

2004, va ser la revisió de les infraestructures penitenciaris amb la creació del Pla Director d'Equipaments Penitenciaris 2004-2010.

Més presons

Segons el darrer informe anual del Síndic de Greuges, la creació de noves places penitenciaris previstes al Pla Director resultaria insuficient. El Pla Director d'Equipaments Penitenciaris –amb una inversió superior a 450 milions d'euros– inclou a grans trets: el tancament de sis presons (homes, dones i joves de Barcelona, Tarragona, Girona i

Figueres) i la instal·lació de tretze equipaments penitenciaris, cinc dels quals són oberts (tres a Barcelona, un a Girona i un altre a Tarragona). La resta són noves construccions: CP Bages (750 places), CP Tàrrrega (750 places), CP Brians II, CP Joves Quatre Camins (300 places), CP Preventius Barcelona (500 places), CP comarques província de Tarragona-Catllar (750 places), CP comarques de Girona-Puig de les Basses (500-750 places) i CP Dones-Sant Llorenç d'Hortons (350-500 places).

Algunes d'aquestes actuacions marcades l'any 2004-2005

ja estan en funcionament –com el cas de Brians II– i part d'aquestes estan en vies de construcció. A finals d'aquest any entraran en funcionament el CP Bages i el CP Joves de Quatre Camins.

Tot i que el Pla Director del Departament de Justícia inicialment no contemplava la construcció de macropresons –tot emmirallant-se amb altres països europeus on el màxim de places a les presons més grans se situa al voltant de les 600–, s'han acabat construint presons com Brians II, que al llarg d'aquest any arribarà a la seva capacitat màxima de 1.500 places.

Contradiccions

A Catalunya la delinqüència no creix al mateix ritme que ho fa la població encarcerada. Aquest fet es deu a quatre factors importants del panorama punitiu i penitenciar de l'Estat espanyol. El primer de tots és l'enduriment de les penes –en mínims i màxims– i la tipificació de nous delictes d'ençà de les reformes legislatives del Codi Penal de 2003. L'augment de la durada de la pena mínima (tres mesos), l'encobriment de la cadena perpètua amb l'augment de la durada fins a 40 anys o la retroactivitat de les reformes, amb l'aplicació de la "doctrina Parot", són una de les causes de l'augment de la temporalitat de l'encarcerament. Un segon factor és l'increment del règim preventiu, que actualment representa el 22,7 per cent del total de les persones preses, fet que constata que s'utilitza com una regla general i no com a cas excepcional.

La tercera causa la trobem en les restriccions en l'àmbit judicial i en l'accés a règims de semilibertat o de llibertat condicional. Les reformes del govern popular van establir l'accés al tercer grau amb el compliment de les tres quartes parts de la pena imposada i de forma quasi obligatòria sobre la totalitat de les penes imposades. A Catalunya la xifra de concessió de la llibertat condicional s'ha reduït i actualment es concedeixen 8,1 permisos per cada 100 preses. Per últim, la rigidesa del sistema d'execució per part de l'administració penitenciària restringeix i dificulta la concessió dels beneficis penitenciaris i de l'accés a la llibertat condicional. ☉

CATALUNYA // L'ANY 2000 LA XIFRA DE NOIS I NOIES TANCADÉS EN CENTRES ERA DE 259

A finals de 2006 hi havia 396 menors privats de llibertat

Xavi Camós
/redaccio@setmanaridirecta.info

Amb l'entrada en vigor de la Llei Orgànica 5/2000 de 12 de gener –reguladora de la responsabilitat penal dels menors– el nombre de nois i noies privades de llibertat ha augmentat en prop de 150 persones, segons dades de l'àrea de planificació i projectes estratègics del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

L'any 2000 hi havia 259 menors internats en centres, mentre que a finals de l'any 2006 ja n'hi havia 396.

Els centres de Justícia Juvenil són pràcticament iguals que les presons d'adults. La gran diferència amb les presons d'adults la trobem en el lèxic que s'utilitza. Com que estan regits per una llei que se suposa que té una finalitat educativa, no s'utilitza la terminologia que estem acostumades a sentir del codi penal d'adults. Així doncs,

no és parla de condemnes o penes, sinó de mesures educatives i no hi ha presons, sinó centres educatius. Tampoc no hi ha cel·les d'aïllament, sinó sales de reflexió (un noi o noia pot estar en aquestes cel·les fins a set dies consecutius).

En el context ideològic de la nova llei i del tractament penal dels menors, no només es jutja el delictes comès, sinó la situació social, familiar i tot l'entorn i la vida del menor. El tractament

penal està destinat a "un model d'infractor" que, majoritàriament, es troba entre la gent que pertany a grups socials desfavorits, marginalitzats o inadaptats. D'aquesta manera es culpabilitza la persona dels problemes socials que l'envolten i es criminalitza la pobresa, tot invisibilitzant el conflicte social latent o manifest. La Justícia de menors reclama al noi o noia no només la conformitat amb la llei, sinó una adhesió activa al model

de 'normalitat' i una submissió perpètua al sistema establert.

Actualment a Catalunya hi ha set centres de menors de Justícia Juvenil: L'Alzina, Can Llupià, Montilivi, Els Til·lers, Folch i Torres, El Segre i Oriol Badia. Als centres tancats de menors s'hi poden trobar nens i nenes de catorze anys conjuntament amb joves de fins a 23. Això provoca un deteriorament de les relacions interpersonals i de les condicions del centre.

SITUACIÓ A LES PRESONS CATALANES

» El Síndic de Greuges ha registrat durant l'any 2007 prop de 212 queixes de persones preses. Part d'elles corresponen als reiterats episodis de tortura i maltractaments en diferents presons catalanes i en especial als mòduls III i IV i al Departament Especial de Règim Tancat (DERT) de la presó de Brians I_

» La dificultat probatòria i la manca d'identificació dels i les funcionàries agreugen la desigualtat jurídica de la persona presa a l'hora de denunciar tortures o irregularitats penitenciàries_

» L'any 2007 van morir 66 persones preses: 33 a l'interior dels recintes penitenciaris, vint a hospitals i tan sols tretze fora de la presó (sota règims de semilibertat)_

» A les presons hi ha manca de cos sanitari i de places hospitalàries. La solució de substituir aquestes places en els mòduls d'infermeria fa que hi hagi un aglutinament de persones amb malalties diferents i diversos graus de gravetat. No hi ha tractament especial en els casos de trastorns mentals_

CATALUNYA // UN REPÀS DE LES PRESONS QUE ES FARAN I DE LES QUE JA FUNCIONEN

Barcelona, el Baix Llobregat i el Vallès: seguint la lògica de l'especulació immobiliària

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Can Brians II s'ha construït al costat del primer Centre Penitenciari (CP) de Can Brians a Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat). L'any 2003 es va posar la primera pedra del futur centre quan encara no tenia llicència d'obres. Ambdues es troben prop d'un polígon industrial i enmig de terrenys d'ús rural i agrícola, un espai que s'ha requalificat i urbanitzat aprofitant el pas del TAV. La pèrdua d'espai industrial del municipi va ser "compensat" pel Departament de Justícia amb 855.000 euros. Això ha fet que Sant

Esteve sigui una ciutat penitenciària, més encara si afegim la nova presó per a dones que pertany al municipi de Sant Llorenç d'Hortons (Alt Penedès), però que està situada a 200 metres de Can Brians. Amb aquest CP per a dones s'han perdut uns terrenys destinats a equipaments comunitaris i s'ha aprofitat la seva construcció per segellar un abocador il·legal clausurat de forma precària durant els anys 80 i que conté una concentració molt alta de contaminants (es calcula que hi ha 120.000 tones d'olis i residus tòxics).

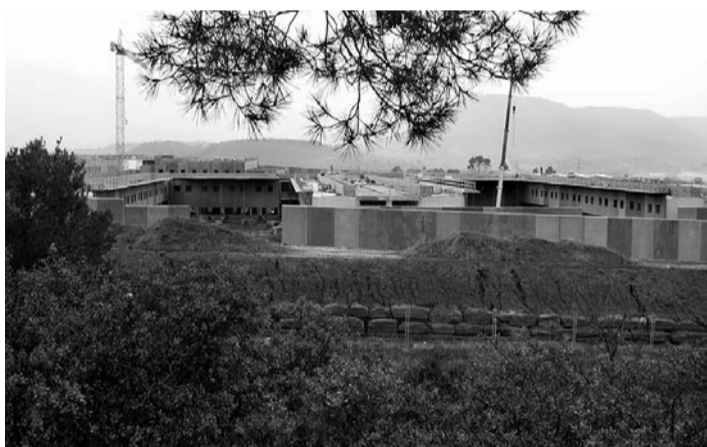
L'Ajuntament de Barcelona ha estat negociant el trasllat de les

presons que es troben al casc urbà durant anys. Els solars de la Model, Wad-Ras i la Trinitat es transformaran en hotels, oficines i habitatge gràcies a les requalificacions urbanístiques. La presó que es construirà a Barcelona ciutat és a la Zona Franca, un espai que amb el port sempre ha tingut llibertat d'ampliació –fins arribar a desviar el riu Llobregat amb poca transparència i control i amb sentències d'il·legalitat. A la Roca del Vallès (Vallès Oriental), on es fa el nou CP per a joves, no s'han estat d'edificar noves urbanitzacions, més zones industrials i comercials i fins i tot un camp de golf.

Arxiu

La presó del Bages crea polèmica i entrarà en funcionament a finals d'any

Directa Manresa

✉ Directa Manresa
/manresa@setmanaridirecta.info/

La presó del Bages està situada al terreny dels Lladoners –al terme municipal de Sant Joan de Vilatorrada– i entrarà en funcionament durant la tardor d'aquest any. El projecte està pressupostat amb 72 milions d'euros i distribuït en vuit mòduls de 64 cel·les. La capacitat màxima és de 750 places per homes adults penats. La presó ocuparà una superfície de nou hectàrees d'un total de quinze adquirides per la Generalitat. Una adquisició polèmica, ja que –com va apuntar la Plata-

forma Respectem el Pla de Bages– la compravenda de les finques que conformen els terrenys de la presó es van fer amb finalitats especulatives. Ricard Torras, director d'Activitats i Territori SA i en aquells moments president de l'empresa de capital públic i privat Projectes Territorials del Bages (Ajuntament de Manresa i Caixa Manresa), va comprar les tres finques per 1,3 milions d'euros i en poc temps les va vendre a l'Institut Català del Sòl (Incasòl) per 5,2 milions d'euros. La presó, però, comporta altres problemes urbanístics. Com senyala la Plataforma, els terrenys dels Llado-

ners se situen al costat de les Torres de Bages –dins del Pla de Bages–, un espai que gaudeix d'una reserva estratègica de sòl lliure d'edificació per la seva riquesa natural, socioambiental i paisatgística. De fet, la Generalitat ja va desestimar una de les primeres finques adquirides que es trobaven a les Torres de Bages amb els arguments de la preservació. Tot i que la presó ja està quasi acabada, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) s'està cursant el contenciós presentat per la Plataforma que, entre altres coses, resoldrà la qualificació dels terrenys i l'ajust a les normatives.

L'oferta de treball esdevé l'argument més important per la construcció d'Els Plans

✉ Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Tot i no estar previst inicialment al Pla Director, la ciutat de Tàrrrega –a l'Urgell– acollirà una nova presó anomenada Els Plans. Es preveu que s'hi tanquin entre 500 i 750 persones que tenen penes de tres a cinc anys.

Els gestors de l'ajuntament targarà han declarat que "la implantació del centre suposarà un element dinamitzador de l'economia de la zona, tant per la presència dels nous treballadors que faran vida a la ciutat com per la demanda de serveis i subministra-

ments que generarà l'equipament". Aquest ha estat un dels arguments esgrimits per fer front a l'oposició que va suscitar la notícia. Ara fa un any, Lluís Franco, director dels Serveis Territorials a Lleida del Departament de Justícia, va fer una conferència per explicar quins eren els perfils dels llocs de treball d'una presó. També va afirmar que es crearien 500 places laborals directes, 400 d'indirectes i que es mobilitzarien 60 agents dels Mossos d'Esquadra.

La ubicació de la presó es va conèixer el juny de 2005. Quatre mesos després el consistori municipal (AIPN-PSC-ERC) va

aprovar el nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) que preveu que la població es dupliqui en només nou anys i arribi als 25.000 habitants.

Els Plans s'instal·larà prop de l'abocador i de l'autovia i ocuparà nou hectàrees de superfície. El seu cost és de 95 milions d'euros. El Departament de Justícia ha adjudicat la redacció del projecte a l'Estudi Massip-Bosch Arquitectes i a la Unió Temporal d'Empreses (UTE) Lluís-Xavier Comeron Graupera. Es preveu que les obres s'iniciïn el 2009. Com a compensació, el municipi rebrà prop de 2,6 milions d'euros.

Directa Terres de Ponent

A Tarragona es perd un espai forestal amb gran valor ambiental

✉ O.M.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'any passat es va aprovar el pla urbanístic que possibilitava la construcció d'una presó al mig de la corona verda del llevant tarragoní agroforestal. Com ha denunciat l'entitat ecologista GEPEC, el nou CP implica un impacte ambiental molt fort, ja que es perd una massa considerable de zona forestal que, a la vegada, constitueix un cin-

turó esmorteïdor de la pressió humana i un espai que cobreix les necessitats d'esbarjo de la població. La construcció de la presó talla el principal connector biològic i faunístic que hi ha entre les zones del Baix Gaià i el Baix Francolí. Es va sol·licitar que aquest espai s'incloués a la Xarxa Natura 2000 d'àmbit europeu per tal que fos preservat i també pel relatiu bon estat de conservació de la seva massa boscosa i de les espècies de flora i fauna que aquesta té associades.

Els excessos del sistema punitiu obliguen a construir un nou CP a Figueres

✉ Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Un nou centre penitenciari, situat al Puig de les Basses, a Figueres, substituirà els dos grans centres penitenciaris de les comarques gironines: el de Pont Major a Girona i l'antic de Figueres, al cèntric carrer de Sant Pau. L'opció de la DGSP de crear un nou macrocentre a Figueres prové de la saturació històrica que patei-

xen els centres gironins –denunciada reiteradament per diferents professionals del món de la justícia– i que deriva dels excessos del sistema punitiu. L'estiu passat la presó de Figueres, davant l'elevat nombre de reclusos que tenia, es va veure obligada a derivar-ne a Brians i a Quatre Camins. El nou centre penitenciari, que tindrà una llargària de mig quilòmetre i una amplada de 150 metres, reclourà 650 persones, entre dones, homes i joves.

**REIVINDICACIONS HISTÒRIQUES
DE LES PERSONES PRESES EN LLUITA**

Resum dels punts de diversos comunicats i reclamacions del moviment de preses en lluita durant els últims deu anys

- Excarceració de les persones preses amb malalties incurables.
- Excarceració de les persones amb més de vint anys complerts o les tres quartes parts de la condemna.
- Fi de les tortures físiques i psicològiques.
- Fi de la dispersió, el règim DERT (FIES a la resta de l'estat) i l'aïllament.

- Condicions higièniques i sanitàries dignes.
- Ràpida intervenció judicial i forense quan es comuniqui una denúncia de maltractament.
- Assistència jurídica per a totes les persones preses.
- Remuneració del treball desenvolupat i en especial les destinacions.

ENTREVISTA // **SÒNIA, MEMBRE DE L'ATENEU LLIBERTARI D'IGUALADA**

“No es condemna el delicte, sinó la pobresa”

La Sònia va entrar en contacte amb el món penitenciari arran de la seva participació als moviments socials. A partir d'aquí va participar més activament amb el col·lectiu Dona i Presó (dins de Ca la Dona). És educadora social i actualment estudia antropologia i participa en el moviment de suport a les preses.

M.G.

/manresa@setmanaridirecta.info/

Fa molts anys que es parla de saturació a les presons. En què es tradueix aquesta massificació?

La massificació fa que no hi hagi les mateixes oportunitats dins la presó. Genera odi, violència, competitivitat... que no hi hagi serveis i infraestructures necessàries ni una atenció personalitzada, fruit de la saturació del personal penitenciari. Aquesta situació és aprofitada per la institució per practicar un xantatge i fer que les preses es comportin com ella vol a canvi d'obtenir beneficis penitenciaris. La massificació comporta que hi hagi més processos burocràtics per demanar serveis. Els espais comunitaris queden reduïts i costa molt més crear una individualitat pròpia.

“A la presó no els ensenyen a ser responsables del seus actes, sinó a ser obedients”

I per l'entorn de la presa?

La massificació es fa present a l'hora de “comunicar”. Per exemple, a Ponent quan vas a “comunicar” passes per una sala on no hi ha les condicions adequades, després passes per un detector —una altra sala d'espera petita on no pot seure tothom—, no hi ha lavabos... Ja us podeu imaginar que hi ha molta gent que vol “comunicar”, i moltes d'elles són infants i gent gran. Finalment arribes al locutori, on s'acumula molta gent, cosa que provoca soroll i dificulta la comunicació. Tot aquest procés dura 45 minuts i després 30 minuts de comunicació, a no ser que la presa estigui al DERT, on les condicions són més dures.

Sònia, a l'Ateneu Llibertari d'Igualada

Directa Manresa

Quins són els col·lectius que mostren una afectació especial del sistema punitiu?

Les dones estan molt afectades pel sistema penitenciari, tant a fora com a dins. Les persones que van a comunicar majoritàriament són dones. Són les que assumeixen totes les tasques de cura, tot potenciant els rols tradicionals patriarcal. Els tallers adreçats a les preses són reproductius dels rols de gènere: perruqueria, costura, etc. El sistema penitenciari és molt masculista. A més, els mòduls de dones que estan dins dels mòduls d'homes són una presó dins la presó. No es contempen les peculiaritats de les dones, com el tema de la maternitat. Un altre col·lectiu són les persones immigrants, que no tenen ningú. Ningú a qui demanar abric quan tenen fred... o diners. Amb la drogodependència també hi ha una gran problemàtica.

Amb l'augment de presons s'acaba el problema?

No. A dins el que es premia és el qui traeix, el qui obeeix... La presó augmenta els valors negatius. Hi ha una selecció de les persones que entren a la presó. És una part de la població que no

interessa: gent amb fortes necessitats, certs col·lectius socials... És un problema social que no se soluciona posant aquesta part de la societat a la presó. La presó és un món a part on t'ho controlen tot. La teva realitat és fragmentària. Patxi Zamoro ja ho diu al seu llibre: “No es millora les persones fent-los mal”. Així no s'ensenya a conviure en llibertat.

“Els moviments socials tenen por de la presó i això dóna més poder al ‘monstre’”

I tot per la reinserció social...

Aquest és el discurs, però realment la finalitat no és aquesta. A la presó no els ensenyen a ser responsables del seus actes, sinó a ser obedients. A les persones combatives les aïllen, fan que la resta de preses s'allunyin d'aquestes influències, que tinguin por de

participar de les lluites. Si el discurs de reinserció fos coherent donarien més facilitats (transports fins als centres penitenciaris, horaris, torns, visites a l'equip de tractament, presons properes a la residència familiar...) per establir contacte fora del mur. Un cop complerta la condemna, tens dret a una petita prestació, però la institució penitenciària es desvincula de la persona quan surt. No hi ha acompanyament.

És qüestió d'un canvi de la legislació vigent?

És un problema de com està plantejat el dret. S'hauria de definir el dret en funció de la realitat de la persona. No hi ha justícia. No es condemna el delicte, sinó la pobresa. I dins la presó es fa més evident. Un exemple d'aquesta justícia podria ser aquest: hi havia un peix gros que va estar a Can Brians un temps i mentre jo estava a la cua per “comunicar”, la seva dona entrava dins la presó i accedia per una altra porta i la rebia un funcionari. Per què ella entra directament amb una gran rebuda i les demés persones hem de fer quasi una hora de cua i passar per controls?

El discurs anticarcerari és titllat de simplista i de no aportar

alternatives. Què podem fer des de fora?

Repensar el dret i la seva funció social. Hauríem de portar el debat de les normes a la realitat. Ens hem de dotar d'espais i eines per fer justícia partint de nosaltres mateixes. Construir un nou dret a partir de les relacions socials que volem. Els moviments socials tenen por de la presó i això dóna més poder al “monstre”. Per poder canviar aquesta realitat i plantejar alternatives s'ha de conèixer. En altres països les penes alternatives a la privació de llibertat han sorgit dels col·lectius que treballen amb les preses. La presó no només existeix quan empresonen algú dels moviments socials, sinó que és total i permanent. Tenim contradiccions en determinats delictes. Però potser les persones no robarien si no hi hagués necessitat o valors d'ambició i competència. Per tant, una tasca de fons és la transformació de la societat. També es pot col·laborar acompanyant la família a “comunicar”, facilitant-los material o suport econòmic. Portar el dret al seu sentit original de ser un organitzador social.

Impressions

Francesc Arnau i Arias. Advocat

/opinio@setmanaridirecta.info/

Cuní, Mas, Duran i companyia contra Cuba

A mitjans del mes de desembre passat, set dones de la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) –branca juvenil de Convergència i Unió (CiU)– van ser expulsades de la República de Cuba per haver participat en una manifestació contra el règim socialista d'aquell país. Simultàniament, el senyor Roger Albinyana i Saigí, membre de la Direcció Nacional de la JNC, va enviar una carta "totalment confidencial" als seus companys de direcció en la seva qualitat de President de l'European Liberal Youth. A la seva carta, Albinyana es disculpa per no haver donat aquesta informació fins que les grans agències internacionals varen començar a parlar de l'incident provocat per aquelles noies convergents. A continuació explica com es va gestar tot aquell muntatge mediàtic per desacreditar el govern de l'Havana. La idea del projecte inicial va sortir –fa gairebé un any– del senyor Jordi Ricart, responsable de l'àrea de política europea i internacional de la JNC. A finals de juliol de l'any passat, el president Albinyana ja va anar a Washington per participar en diferents reunions amb fundacions, *think tanks* i grups de suport de l'entorn del Partit Demòcrata i del Partit Republicà dels EUA.

► **Sopar a l'Steak House**
En una d'aquestes reunions –amb sopar inclòs a l'Steak House de la cantonada de Connecticut Avenue amb Dupont Circle– es va tancar el preacord per desenvolupar conjuntament el muntatge. En aquell moment ja es va parlar de reclutar unes quaranta dones "liberals i europees" que estiguessin disposades a viatjar a l'Havana. El pla es va acabar d'idear a París, en una reunió entre un ciutadà nord-americà, una ciutadana argentina, una de sueca i el president Albinyana. Allí van delimitar les competències, el pla de ruta i una última part molt important: el pressupost. La Direcció Nacional de la JNC ha posat molt d'interès perquè se sàpiga que aquesta operació no els ha costat ni un sol euro i que CiU tampoc no hi ha posat diners. Poc després, en unes declaracions a *El 9-Nou* del Vallès del 14 de desembre, Laura Costa –regidora de Comunicació de l'Ajuntament de Sant Celoni–, una de les expulsades de l'Havana, va fer unes declaracions on explicava amb més precisió l'origen dels diners: el Liberal and Radical Youth Movement of the European Community, una organització sospitosa d'actuar sota la supervisió de la totpoterosa CIA (Central Intelligence Agency)

Xavier Blasco Piñol

nord-americana. La mateixa CIA que està implicada en tants i tants atemptats frustrats contra la vida del president Fidel Castro.

► **De París a Estocolm**
A partir d'aquí, la senyora Francina Vila i la mateixa Laura Costa van ser seleccionades en la seva qualitat de "dones institucionals més importants, que s'asseuen a la Direcció Nacional de la JNC". Elles s'incorporen a l'operació a principis de novembre de 2007. Participen en una reunió a Estocolm –on necessiten gairebé tres dies per planificar el viatge– i elles mateixes queden encarregades de seleccionar les altres viatgeres.

► **I Josep Cuní**
Precisament, va ser durant el programa dels *Matins* de Josep Cuní a TV3 que es varen fer públics els noms de dos més

Aquest fals debat sobre què passarà després de Castro és un debat que a Cuba no el tenen. Estan segurs que tiraran endavant, sense deixar-se envair pel capitalisme

d'aquests militants juvenils convergents: Jordi Cuminal i Núria Ferrer, que en aquells moments ja eren a l'avió que els portava cap a la democràtica Europa. Aquests es van limitar a actuar d'observadors i a mantenir el contacte amb els *mass media*. I així, l'*objectiva* col·laboració dels grans mitjans de comunicació de masses en la difusió d'aquesta operació propagandística ja posava en evidència el suport dels caps de CiU: els Mas, Duran i companyia, tal com després va confirmar la senyora Costa a *El 9 Nou*.

► **La policia cubana**
Aquesta senyora regidora també ha declarat que la policia cubana les va tractar molt bé, que havien estat molt amables, tot i que molt taxatius. Ella creu que els va sobtar el fet que totes fossin dones. S'agraeix aquesta sinceritat, però no sé si aquesta senyora hauria pogut dir el mateix sobre la policia espanyola si, en lloc d'anar a Cuba, s'haguessin acostat fins a Bilbao a solidaritzar-se de veritat amb uns presos polítics. El concepte de pres polític és molt controvertit, però –sense entrar ara a discutir la dicotomia presos polítics-presos socials– permeteu-me que us informi que, ja als anys trenta del segle passat, un insigne jurista espanyol –el senyor Jiménez de Asua– va deixar establert el qualificatiu de pres polític, aplicable únicament amb propietat a aquelles persones que estiguessin privades de llibertat a causa (en aquella època) de la seva lluita a favor del progrés de la humanitat, contra les injustícies i en defensa dels oprimits de la Terra. I en llegir les aventures d'aquestes noies de la JNC m'ha vingut a la memòria l'incident que va prota-

gonitzar el 1960 el senyor Juan Pablo Lojendio, marquès i ambaixador del règim del general Franco a l'Havana. Aquest senyor, que estava veient la televisió cubana des de casa seva, no va poder suportar la crítica demolidora que el president Castro estava dedicant al feixisme de Franco. Es va aixecar del sofà i es va presentar als estudis de televisió, on va provocar un veritable escàndol davant de les càmeres i en directe...

La carta del president Albinyana als membres de la Direcció Nacional de la JNC acaba amb tot un seguit de grolleries insultants contra el règim cubà. Es nota que no li ha tocat mai patir el feixisme i que encara no ha tingut l'oportunitat

Aquest senyor, que estava veient la televisió cubana des de casa seva, no va poder suportar la crítica que el president Castro estava dedicant al feixisme de Franco. Es va presentar als estudis i va provocar un escàndol

d'aproximar-se a la història de la Unió Soviètica...

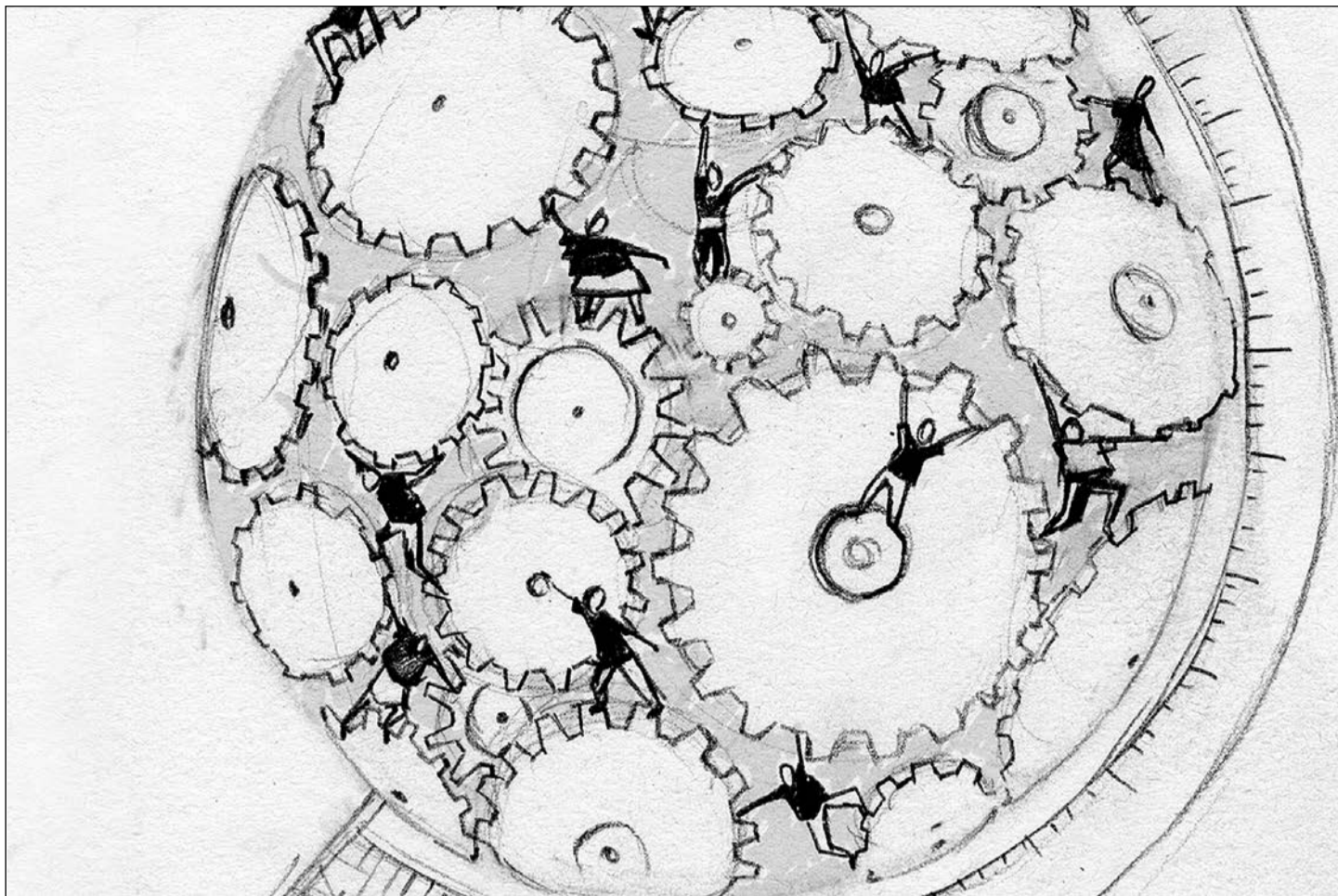
► **Llegiu 'Le Monde Diplomatique'**
A aquestes noietes de la JNC –que vull suposar que no són marqueses ni volen ser-ho ni s'han de considerar ambaixadores de ningú– els recomano que, si volen assabentar-se de què passa a Cuba, estiguin atentes al grup editorial *Le Monde Diplomatique*. Aquesta publicació, que sembla que no està infiltrada per la CIA nord-americana, recentment ha publicat una entrevista en forma de llibre de set-centes pàgines amb el president Castro, duta a terme pel director periodístic del grup, el senyor Ignasi Ramonet. No s'estalvien crítiques al règim cubà. I Fidel Castro les assumeix i les analitza. Només hi ha dues maneres efectives de combatre la ignorància: viatjar i llegir. Elles han viatjat a Cuba. Potser ara els aniria bé llegir una mica sobre Cuba. Així estarien més preparades per defensar-se dels rentats de cervell dels *think tanks* nord-americans. I veurien que aquest fals debat sobre què passarà després de Castro és un debat que a Cuba no el tenen. Tenen claríssim que tiraran endavant, sense deixar-se envair pel capitalisme. A Cuba el socialisme no s'ha construït a base de les operacions militars d'una gran potència estrangera, com va fer la Unió Soviètica a l'Europa Oriental a principis dels anys quaranta. A Cuba el socialisme l'han anat construint els cubans i les cubanes amb molts anys d'esforços. I han estat capaces de resistir el bloqueig criminal de l'imperialisme ianqui. I ara ja saben que es pot viure d'una altra manera...

Jordi Martí Font. Coordinador de la revista 'Catalunya' de la CGT de Catalunya /opinio@setmanaridirecta.info/

Negres tempestes i pluja de primavera

Des dels Pactes de la Moncloa fins avui mateix els drets de les persones que vivim del nostre treball, assalariades o autònoms sense assalariats, no han deixat de minvar. Lluny de suposar una millora per a la classe obrera en general, la democràcia continuadora de l'obra de Franco ens ha portat allà on el poder financer internacional volia que anéssim, a ser part d'un Estat més de l'entramat internacional del capitalisme en la seva actual etapa de neoliberalisme globalitzador. De productors amb drets laborals i consciència col·lectiva hem passat a ser consumidors aïllats i explotats amb treballs precaris.

En aquest camí hem perdut formes de lluita, consciència i objectius compartits. L'individualisme més flagrant s'ha fet l'amo de les vides de la major part dels qui som explotats en fàbriques i despatxos, en feines precàries i en d'altres que encara no ho són. Perquè el que és clar és que la precarietat, la dificultat de viure dignament fins i tot per a les persones que venem la nostra força de treball al mercat, ha acabat sent la tònica general. No estar aturat ja no és garantia de res. El camí ha estat llarg i no exempt de conflic-

Anna Sellarès

tes més o menys importants. Però al cap del camí —on som ara— hi hem arribat gairebé sense drets col·lectius, sense possibilitats reals de lluitar i amb un sentiment de derrota general que costarà de tirar enrere.

És evident que Foment del Treball i la petita i mitjana patronal han trobat un aliat de primer ordre en el poder polític i que cap opció que no s'adeqüés a les exigències del mercat ha sobreviscut a aquest *lifting* ideològic que ha suposat el neoliberalisme herència de Reagan i Thatcher a escala mundial. De tot aquest procés en són còmplices principals els dos grans sindicats —majoritaris, es diuen ells— CCOO i UGT, que no només han acceptat cada

una de les reformes i pèrdues de drets que els proposaven des del poder polític a canvi d'alliberats i diners a cabassos, sinó que alhora han pervertit fins a tal punt la paraula sindicalisme que n'ha sortit malmesa la credibilitat de totes i tots. El descrèdit dels sindicalistes, siguem d'on siguem i utilitzem els mètodes que utilitzem, només és comparable al dels polítics professionals.

La globalització econòmica i la possibilitat de produir de tot a qualsevol indret del món han fet la resta. Això i també les dificultats de moviment per als treballadors i les facilitats per al capital. Una queixa sindical avui pot ser desbaratada per la por real que l'empresa on treba-

llem acabi marxant a Polònia, el Marroc o la Xina.

No hi ha res a fer? Sí. Abans de res, tenir clar que la realitat ens és adversa, però alhora saber que només la lluita ens va donar els drets que teníem i els que encara conservem. Per això aturar la pèrdua de drets és bàsic. Però, alhora, ens cal construir alternatives i infectar-nos dels rebels que —al nostre costat, però a voltes sense arribar a conèixer-nos— tenen clar que cal construir un món nou de relacions noves aquí i ara.

Ecologistes, republicans, immigrants, feministes, cooperativistes, pagesos antitransgènics, independentistes, ciclistes, okupes, municipalistes, anarquistes, artistes, comunistes, gais i lesbianes i

tothom que s'hi apunti ha de tenir lloc en les formes d'entendre el sindicalisme que alguns proposem i que no repetirà models antics perquè el món que tenim davant és nou i cal encarar-lo com a tal. Ara bé, hi ha objectius que no podem perdre, com la lluita per la igualtat, la llibertat i la justícia econòmica, social, nacional i internacional. Hem de tenir clar que hem de delegar el mínim possible el nostre poder de decisió en tots els àmbits de la nostra vida i que això va acompanyat de la necessitat de crear col·lectivitat per lluitar, però també per viure.

Qui vulgui pa que es posi a pastar, però que ningú intenti ser l'únic flequer o ens morirem de gana.

Cal construir alternatives i infectar-nos dels rebels que tenen clar que cal construir un món nou de relacions noves aquí i ara

Josep Manel Busqueta. Economista i pastisser /opinio@setmanaridirecta.info/

Qüestió de fe

D'un temps ençà esdevé un fet recurrent que, des de diverses institucions, s'intenti conscienciar la ciutadania de la importància que té la seva actitud cívica per la preservació del planeta. Així, anem veient com se succeeixen les campanyes a favor de la cultura del reciclatge, de l'estalvi d'aigua, energètic, etc.

El missatge que es difon pretén que els ciutadans ens sentim corresponsables del desastre ecològic que amenaça el planeta. Fins i tot el Vaticà inclou el fet de contaminar entre els pecats capitals. Ai d'aquell que l'espí en la deposició exacta del *tetrabrik* de torn!, o es deixi l'aixeta oberta mentre es renta les dents! Avui

aquest és pràcticament un heretge. D'altra banda, la ciutadania cívica que diàriament compleix amb el mandat de la deixalla endreçada ja pot tenir la consciència tranquil·la i esperar el seu lloc al cel dels sostenibles.

Segons el missatge institucional, és el mateix un ciutadà normal que —posem per cas— una empresa com Repsol, Coca-Cola o Erkimia. Resulta que, després que durant els darrers 300 anys tots els recursos naturals i totes les persones s'hagin sacrificat a l'altar de la funció de beneficis capitalista, tenim la mateixa responsabilitat en l'hecatombe ecològica qualsevol de nosaltres que les empreses i empresaris que han vist com el

A veure qui es capaç avui, en un país com el nostre, de satisfer les seves necessitats fonamentals de mobilitat basant-se només en l'ús del transport públic

seus ingressos creixien al ritme que es destruïa el planeta. Actualment, quan ens han fet a totes preses d'una societat hipermotoritzada, es veu que ens hem de sentir responsables del canvi climàtic per l'ús que fem de l'automòbil. A veure qui es capaç avui, en un país com el nostre, de satisfer les seves necessitats fonamentals de mobilitat (anar al metge, a treballar, a estudiar, alimentar-se, etc.) basant-se només en l'ús del transport públic. Si això ja és difícil pel conjunt dels ciutadans, pels que vivim en zones rurals resulta senzillament impossible. Per altra banda, assistim a l'esperpent de veure que, paral·lelament al discurs del reciclatge i l'estalvi, s'imposa

el model dels TAV, els superaeroports globals i les megainfraestructures viàries i energètiques que agreugen fins a l'absurd l'aberrant model metropolità existent.

Tinc un amic que és un *incívic* i he de dir que, de vegades, l'entenc. Amb una expressió a la cara que barreja l'odi, la ràbia i la impotència, m'explica que no pot deixar de sentir certa satisfacció quan —de nit, sabent-se pecador— col·loca el vidre al contenidor del paper i el paper al del plàstic i, després, sota la llum de la lluna, els etziba energèticament aquest gest tant nostrat que en diem *botifarra*. I ja se sap que, malgrat que vagin pel mal camí, als amics sel's ha d'estimar tal com són.

Infectació

'Lo clarinet és l'aixada'

Blanca Font

Tenim els "Moments viscuts" d'Enric Morera, l'"Enciclopèdia Logicofobista de la Música Catalana" de Pascal Comelade, el "John Cage" de Llorenç Barber, "La Ponència" per al III Encuentro Internacional de Composición Musical de Carles Santos, el "Diari d'un astre (intercomarcal)" de Quimi Portet i més. No són els únics però sí els que, fets per músics, parlen de la música catalana i mundial, que si fa o no fa és el mateix. Ara hi hem d'afegir "Lo clarinet és l'aixada" de Miquel Àngel Marín. Publicat per Emboscall i Cafè Central, el llibre de què parlem conté un pròleg de Carles Hac Mor que també es podria considerar de formaindependent en aquesta llista que obre l'article. "Lo clarinet" és l'obra d'un músic atrapat per la partitura, una partitura que assumirà en el seu viatge formatiu a Alemanya i que estriparà a la vora del foc mentre llegeix Cage, el mateix Cage que reivindicava Barber, Santos i, és clar, Hac Mor al pròleg. El Cage que il·lumina el camí dels sons inexplorats al mateix temps quedina mita l'acadèmia on Miquel Àngel anava a formar-se. El músic assumirà l'excel·lència, però immers en un procés dolorós en què Déu, la família i la institució musical seran centrifugats per la rentadora de la llibertat i, és clar, de l'alliberament. Textos breus, reflexions, aforismes i forismes conformen aquest dietari personal d'una descoberta i d'un enderrocament del domini que arriba a través de l'instrument – "Cal dominar l'instrument". Domini, poder sobre allò, violència – i alhora del fet d'assumir la llibertat com a negociació: "La definició de llibertat només pot ser negativa: no ser sotmès a cap poder". El clarinet (que "només escoltar-ne el so ja és submissió"), la partitura (que "és perillosa perquè es pot prendre per una ordre"), la institució musical Musikhochschule (on veu "massa obediència") i les pròpies pors són vençudes per Miquel Àngel quan recupera la Cava, aquella Cava que havia estat tirana i ara esdevé seva, tal com abans havia fetseva l'escola de música a Alemanya. I l'osmosi entre els dos mons el porta a la placidesa final del llibre quan entén que "El tacte del clarinet recorda poderosament el tacte del mànec de l'aixada".

Diuen que la justícia és lenta...

CSOA La Colomera

Diuen que la justícia és lenta, però en el cas del Centre Social Okupat i Autogestionat (CSOA) La Colomera veiem que això no és ben bé cert.

Entre el 21 de desembre de 2007 i el 10 de març d'enguany, 80 dies justos, hem assistit a una classe intensiva de dret en la qual hem conegut en carn pròpia bona part dels elements d'un procés. Des de la denúncia fins a la sentència, passant pels tràmits per aconseguir advocat o el mateix judici. 80 dies. Menys que els que necessitava l'edifici, atès el seu estat d'abandonament, per poder desenvolupar una funció social. Més que els que ha necessitat la gent de La Colomera –un cop netes i endreçades algunes dependències de la casa– per engegar tot un ventall de tallers i activitats (història de la filosofia, fotografia, malabars, contrainformació, tècniques pictòriques, projeccions, assembles de diferents col·lectius, etc.).

El judici es va fer a porta tancada, amb els encausats com a convidats de pedra, sense poder obrir la boca i veient que no s'acceptaven ni les proves ni els peritatges ni els testimonis proposats per la defensa.

La sentència es basa en una visió del dret que privilegia la legalitat per sobre de la justícia –que fa prevaler el dret a la propietat (fonamentat en una factura de 120,00 euros) per davant el dret a un habitatge digne i als seus usos socials– per concloure que s'està ocupant indegudament una propietat i que s'ha de desallotjar el 4 d'abril. Aquesta justícia considera que, en aquest cas, tenen més drets els coloms que han viscut i han mort a l'edifici o els cucs dels aliments que va deixar la darrera llogatera desnonada l'estiu de 2006 (aliments que el *cuidados* propietari no es va molestar a retirar) que no pas les persones que han volgut donar-li un ús social o les que en podrien gaudir.

Els defensors de la propietat poden estar tranquils. La legalitat els empara!

Malgrat tot, nosaltres continuarem alliberant les nostres ments i nous espais, si s'escau, en defensa d'una societat on importin més les persones que la propietat, en què tothom pugui gaudir d'un habitatge digne i d'espais en els quals coincidir amb altres persones interessades en el seu creixement personal i col·lectiu i on el delictes sigui tenir cases mortes en lloc de plenes de vida i alegria.

Podreu desallotjar els nostres espais, però no desallotjareu les nostres ments!

La perversió del lèxic polític

Marc Almodóvar

Deixant de banda que resulta còmic anomenar *popular* un partit nascut del maquillatge de l'elit franquista, és d'imaginar que el socialisme del PSOE es troba emparellat amb el desafortat obrerisme que impregna la seva política ordinària. Suposem que és per això que van signar els Pactes de la Moncloa en el seu moment i que avui fan de projectes clarament empresarials com l'AVE els seus caps de cartell. També resulta irònic que un partit que es diu Unió no pari de provocar rumors de ruptura amb un partit que es diu Convergència precisament per no parar de tenir desavinences. I Iniciativa? Quina ha estat la iniciativa que ha portat el partit a votar any rere any els pressupos-

tos estatals i a criticar-los, després, en plena campanya? Algú veu iniciativa en el paper de Joan Saura com a conseller? El cartells electorals –això sí– eren del tot verds. Llàstima que les seves polítiques sobre la MAT, el Quart Cinturó o el Pla Caufec no duguin el mateix cromatisme. I si parlem d'Esquerra ja no sabem què dir. Han perdut el Republicana i el de Catalunya que era en l'únic que, tot i que poc, complien. Però al cap i a la fi tot resulta normal quan es comprova que, després de setmanes de campanya electoral, sembla que el més rellevant de tot plegat hagi estat el color de la corbata de Rajoy o l'arquetip de celles de Zapatero. O això ens deien els mitjans...

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

La vaga d'autobusos

Jordi Soler, Barcelona

Sovint la miopia dels dirigents de les empreses es barreja amb la supèrbia del que mana i aboca terceres persones a patiments innecessaris. El motiu de la vaga dels conductors d'autobusos, fer dos dies de descans seguits, és d'una simplicitat i obvietat incontestable i se situa en la vella tradició de lluita sindical de reducció de la jornada laboral.

Davant seu, però, uns polítics socialistes (i alhora empresaris) envanits i uns sindicalistes domesticats farcits de privilegis.

I nosaltres, la gent dels barris, patint les vagues, però donant tot el nostre suport als conductors de TMB.

Conductors d'autobús, gràcies!

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Em va sorprendre descobrir que els conductors d'auto-

bús de Barcelona no descansaven dos dies a la setmana. Més encara perquè conduir un vehicle públic urbà amb passatgers ha de ser molt estressant. I això em va fer pensar que hi deu haver moltes situacions laborals injustes que no arribem a conèixer. Als conductors se'ls ha de reconèixer la consciència i la valentia d'organitzar-se, tot i que tenen la sort de treballar en una empresa pública, on no hi impera el regne de por que es viu a les empreses privades i que fa molt més arriscades les reivindicacions. Però m'ha il·lusionat molt de veure una mobilització assembleària, respectada i ajudada per la CGT i ACTUB al marge dels grans sindicats que s'avenien a pactar condicions inacceptables amb TMB. Al final, l'assemblea dels treballadors ha hagut de ser reconeguda com a interlocutora, cosa que l'Ajuntament, l'empresa, CCOO i UGT no volien acceptar de cap manera, ni tampoc uns mitjans de comunicació –totalment messells davant el poder– que condicionaven l'opinió pública en contra, argumentant que la vaga perjudicava els usuaris. Realment molta gent humil, també treballadora, ha seguit aquest corrent contrari a la vaga criticant-la des del seu interès particular, sense entendre que una reivindicació labo-

ral justa a la llarga acabarà contribuint a aconseguir unes condicions millors per a tothom. I és que alguna gent planteja les coses com si el problema fos de qui es mobilitza i no de qui és responsable d'unes condicions laborals que haurien de ser inacceptables al segle XXI. De fet, els conductors pateixen en carn pròpia el perjudici econòmic de fer vaga i hi han arribat com a últim recurs, davant la prepotència d'una empresa que té una actitud indigna d'una entitat pública. Reflexiono que, després de la dictadura, es va votar amb esperança un govern socialista amb el qual tot havien de ser meravelles. Uns anys després, decebut, vam provar amb un govern del Partit Popular, però encara en vam sortir més escaldats i vam tornar a un govern socialista. Ja ens hem pogut adonar, però, que –més enllà de cert tarannà– les coses no han millorat massa. És possible que mobilitzacions com la dels conductors indiquin que ens estem adonant que cap govern no ens regalarà la millora social, tot i que tenir els més perillosos allunyats del govern sigui desitjable. Les veritables conquestes socials no poden ser aconseguïdes de cap altra manera que amb la lluita, l'organització, el sacrifici i la solidaritat.

Així està el pati

› Pàgina 10
El president de la patronal del Baix Llobregat rep subvencions per reforestar uns terrenys on hi pretén fer una operació urbanística

› Pàgina 12
Cinc homes contractats per una promotora immobiliària destrossen una casa de l'Eixample barcelonina amb les seves residents a l'interior

› Pàgina 12
Fecsa tala una alzina centenària de Collserola perquè les branques molestaven una línia elèctrica. Vol fer el mateix amb un pi de Tarragona

CATALUNYA // AMB CLIMA SEC ES NECESSITEN 16.000 M³/ANY PER CADA HECTÀREA DE GESPA

El golf consumeix la mateixa aigua que 20 milions de caps de bestiar

El PGA Golf de Catalunya a Caldes de Malavella, una comarca on la sequera és extrema.

El Pantà de Sau ja ha perdut tota l'aigua aprofitable pel consum

Agnes Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ens trobem enmig de la pitjor sequera dels últims vint anys. Les precipitacions mitjanes a les conques internes de Catalunya, principalment a les comarques de Girona i Barcelona, s'han reduït entre un 40 i un 60 per cent de mitjana. Els pantans es troben per sota del vint per cent d'aigua emmagatzemada i les previsions apunten a la restricció imminent

Els pantans es troben per sota del 20 per cent i les previsions apunten a restriccions imminents

per als regadius del Baix Empordà i les comarques d'El Camp. L'aigua de boca també perilla per a la població de l'Àrea Metropolitana de Barcelona si continua la sequera durant tot l'estiu. El que continua sense assecar-se és la gespa dels camps de golf. El subministrament a través de pous, d'aqüífers o de canalitzacions no s'ha tallat en la fase de preemergència i no es preveu tallar-lo en la fase d'emergència que es decretarà als primers dies del mes d'abril. El que sí que s'ha previst és la intervenció de pous i aqüífers utilitzats per la

pagesia gironina i tarragonina del baix Ter i el Francolí, respectivament. Des de la Unió de Pagesos ja s'han manifestat contraris a aquesta mena de minitransvasaments. Un centenar de tractors van fer tallis de trànsit durant el cap de setmana del 22 i 23 de març.

► S'inclou com a aigua de rec

Dins el territori de les conques dels rius catalans que desembiquen a la mar Mediterrània —les més afectades per la sequera— es comptabilitzen 49 camps de golf. En total sumen prop de 2.000 hectàrees de gespa, que necessiten uns 10.000 metres cúbics d'aigua de rec anuals per hectàrea si el règim pluviomètric és l'habitual. Enguany, a causa de la manca de precipitacions, aquesta xifra s'ha disparat fins els 16.000 metres cúbics per hectàrea. Hem d'entendre que un camp de golf és un ambient ajardinat on s'ha modificat el relleu i s'ha eliminat la vegetació natural i que es manté contra natura amb un rec intensiu i amb l'aplicació d'ingents quantitats de biocides químics, destinats a exterminar tota forma de vida natural —especialment la subterrània (cucs, talps, etc.)— que pugui interferir en el golf. La despesa anual total d'aigua destinada als camps de golf suma prop de 32 hectòmetres cúbics, una dada similar a l'estimada per Ecologistes en Acció, però molt per sobre dels sis hectòmetres que l'Agència Catalana de l'Aigua feia constar a l'informe anual de l'any 1999 (un any amb precipitacions molt superiors a les actuals). En aquest infor-

me es va manifestar que el creixement previsible durant la dècada actual seria del 65 per cent. La xifra global no és significativa si es compara amb la despesa de rec agrícola o el consum industrial, ja que no arriba al 2,5 per cent de la demanda. Però, en règim de sequera, és molt significatiu que la despesa en camps de golf sigui la mateixa que es genera des del conjunt del sector ramader català.

La demanda anual a la ramaderia és de 30 hectòmetres cúbics —un 2,5 per cent de la demanda total— per un total de 22,8 milions de caps de bestiar distribuïts en 10.900 establiments (el 80 per cent d'aviram) afincats principalment a les conques del Ter, el Fluvià, el Llobregat, el Besòs i el Francolí. La dotació mitjana per cap és de 3,6 litres diaris. La desproporció és evident, ja que es calcula que l'usuari mitjà d'un complex hotelier dins un camp de golf consumeix uns 880 litres diaris.

► Els turistes consumeixen més

La despesa hídrica dels golfistes no és exclusiva. Un estudi elaborat per la Unió Europea assegura que els turistes de la conca mediterrània tenen un consum d'aigua que duplica la mitjana de les llars particulars. Si comparem els habitatges de Barcelona i els apartaments turístics de la Costa Brava o de les Illes Balears, la desproporció encara és més gran. Al costat dels 125 litres per persona i dia al barri de Gràcia podem arribar a trobar dades de fins a 1.000 litres per persona i dia a municipis com Lloret durant la temporada alta. ☉

L'Expo temàtica de l'aigua es tancarà mirant als Monegros

Un altre pol de debat sobre els usos i abusos de l'aigua serà, sense dubte, la construcció del futur centre de joc i oci Gran Scala, al bell mig de la comarca semidesèrtica dels Monegros, entre la Franja i la capital aragonesa. La primera pedra d'aquesta còpia faraònica de Las Vegas es col·locarà pocs dies després de la clausura de l'Exposició Universal 2008, enguany centrada en la temàtica de l'aigua. Ja són moltes les veus que han denunciat el doble discurs del govern de Marcel·lí Iglesias al voltant de l'aigua.

L'executiu aragonès ha promogut des de bon inici la construcció del complex lúdic, tot i els problemes de sostenibilitat que comportarà. Estarà format per un brogit eixordador de gairebé 200.000 màquines escurabutxaques, tres parcs temàtics, 70 hotels, 232 restaurants, un hipòdrom, una plaça de braus i una gran rambla comercial (croquis superior). Els 70.000 nous llocs de treball amb contractes temporals també modificaran demogràficament la comarca, tot reduint l'ús del català als pobles de la Franja.

HORTA DE SANT JOAN // ENERGIA

Una consulta atura la construcció d'una nova central eòlica

☞ Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El municipi de l'Horta de Sant Joan, a la Terra Alta, ha decidit mitjançant una consulta popular no autoritzar la construcció d'una central eòlica projectada a la Serra dels Pesells. La consulta es va fer el 16 de març amb una participació del 81 per cent de la població. Un 77 per cent de les habitants del municipi es va manifestar en contra de la central i un 19,7 per cent a favor. Pocs dies després l'Ajuntament de l'Horta va aprovar una moció per majoria que va desestimar la construcció de la central atenent la voluntat dels ciutadans i fent valdre la promesa de respectar la decisió de la majoria, expressada temps enrere per l'alcalde (CiU). Fer efectiva aquesta decisió implica denegar a l'empresa constructora tant la llicència d'obres com la llicència ambiental.

Un 77% de les votants es va manifestar en contra del projecte

L'empresa que havia de construir la central, FERCOM, comptava des de desembre de 2007 amb l'aprovació administrativa del projecte per part de la Generalitat. La seva preparació havia començat després de signar un conveni de col·laboració amb l'Ajuntament del municipi que li donava potestat per iniciar els tràmits (estudi, inspecció...) oportuns. Però l'esmentat projecte acumulava tretze recursos, presentats per diferents actors socials del municipi i de la comarca de la Terra Alta, entre els quals consten la Plataforma per la Defensa de la Terra Altat (PDTA), un col·lectiu de comerciants o els grups de la oposició municipal. El portaveu de la PDTA, Xavier Fortuny, ha matitzat que no són contraris a la implantació de l'energia eòlica de forma general i que l'oposició a la central s'ha d'entendre en el context d'una comarca "molt casitgada" per la instal·lació de centres de producció energètica. Així mateix ha recordat que, paral·lelament, la Generalitat ha aprovat la construcció de 170 aerogeneradors a la Terra Alta, "cosa que comportarà la instal·lació d'una línia d'alta tensió per poder evacuar el volum d'energia" que produiran els molins.

D'altra banda, la Plataforma ve reivindicant des de l'inici de la controvèrsia per la construcció de la central que la Serra dels Pesells s'inclouï dins la proposta de Xarxa Natura 2000 i recorda a la Generalitat que com administració "ha de vetllar pel compliment de la normativa Europea i la protecció d'espècies amenaçades de fauna i flora". ☐

TERRES DE L'EBRE // LA POBLACIÓ S'HI HA MOBILITZAT EN CONTRA MOLTS COPS

El ple del Parlament rebutja el projecte de cementiri nuclear

☞ Directa El Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

El Parlament de Catalunya ha rebutjat la possible ubicació del cementiri nuclear en territori català. La resolució, però, no podrà aturar la instal·lació del magatzem de residus nuclears, ja que la decisió depèn del Ministeri d'Indústria del govern espanyol, però fa palès el rebuig social i institucional davant la proposta.

La resolució, però, no podrà aturar el magatzem de residus nuclears

ICV-EUiA i ERC van aprovar, juntament amb CiU, una resolució per reclamar al govern espanyol que desestimi la instal·lació del cementiri nuclear en territori català. La proposta de resolució, Tram.250-00289/08, va ser admesa a tràmit el 17 de juliol de 2007 i aprovada per la Comissió d'Economia i Finances l'11 de març de 2008. El PSC i el PP van votar-hi en contra.

El text aprovat diu textualment: "El Parlament de Catalunya mostra el seu rebuig a la possible instal·lació d'un magatzem tempo-

Marxa contra el cementiri nuclear a Corbera d'Ebre (maig de 2007)

Arxiu

ral centralitzat per a residus nuclears a les comarques de la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i el Baix Camp i, per extensió, a tot el territori de Catalunya". També s'instà el govern estatal a manifestar una posició clara i definitiva per desestimar qualsevol ubicació a Catalunya i es demana que es recolzi la tasca de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) i que es traslladin els acords al Senat, al Ministeri d'Indústria, a la

Comissió Interministerial d'Emplaçament de l'ATC i a l'Empresa Nacional de Residus (Enresa).

La resolució argumenta que s'ha produït una gran alarma social -tant a les Terres de l'Ebre com al Camp de Tarragona- provocada per les especulacions que indiquen que aquestes terres podrien ser possibles ubicacions del cementiri nuclear. Per la seva banda, la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya es felicita per l'apro-

vació d'aquesta proposta i dona les gràcies a CiU, ERC i ICV-EUiA "per haver defensat la proposta de resolució que recull i reconeix la voluntat de 50 ajuntaments, set consells comarcals i diverses entitats i organitzacions de la societat". També manifesta que el sud de Catalunya "està pagant amb escreix la hipoteca que representen les instal·lacions nuclears i que la instal·lació del cementiri només agreujaria la situació". ☐

BAIX LLOBREGAT // L'EMPRESARI TÉ UN JUDICI PENDENT PER FRAU

El president de la patronal comarcal rep subvencions per reforestar Sant Ramon

☞ Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'empresari i també president de la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat, Paz Dorado, va rebre més de 16.000 euros del Departament de Medi Ambient i Habitatge a través de la immobiliària Promociones Sant Ramon de Viladecans SA per reforestar la zona de Sant

En els terrenys forestals de Sant Ramon s'hi vol fer una promoció urbanística

Ramon, a Viladecans. Es tracta d'uns diners inclosos en una partida per a la regeneració dels boscos afectats pels incendis forestals i la sequera de l'any 2005 i les nevades del gener de 2006. La immobiliària és propietària de més de setze hectàrees a la muntanya de Sant Ramon de Viladecans, on van destinats els diners d'aquesta subvenció. Aquests terrenys estan qualifi-

Plantada d'arbres a les muntanyes de Viladecans

Carol

cats com a forestals, però això no impedeix que allà mateix hi hagi prevista una promoció urbanística anomenada Residencial Sant Ramon (DIRECTA 70).

La Plataforma Salvem Oliveretes, que el mes de març va organitzar una replantada d'arbres a la zona afectada per l'incendi que el desembre passat va cremar quinze hectàrees de pi blanc, matolls i cultius, es pregunta: "Com pot ser que el Departament de Medi Ambient subvencioni la regeneració dels terrenys d'uns propietaris que el que volen és construir pisos?". Al mateix temps, el col·lec-

tiu també qüestiona si el Departament fa un seguiment de totes aquestes subvencions per tal de garantir que els diners es destinin a allò que s'ha aprovat.

Davant dels perills d'urbanització de la muntanya de Sant Ramon més enllà del Pla de Llevant, al sector d'Oliveretes (ja aprovat per la Generalitat), la plataforma ecologista creu que cal preservar aquest espai abans que es presenti cap projecte a l'ajuntament per ser aprovat. Una de les seves propostes és garantir que el sòl urbanitzable no programat que hi ha per sobre del Pla de Llevant

passi a ser parc forestal no urbanitzable. També valoren la possibilitat de sol·licitar la declaració d'utilitat pública de la muntanya de Sant Ramon a la Direcció General de Medi Natural de la Generalitat, com ha fet el municipi veí de Sant Boi de Llobregat amb els terrenys públics per frenar la pressió immobiliària que pateix la muntanya. ☐

Paz Dorado i el frau al Forcem

L'any 2005 el jutjat d'instrucció número 2 de Cornellà de Llobregat va imputar vuit persones per presumpte frau en les subvencions per a cursos de formació ocupacional. Entre elles trobem el president de la patronal del Baix Llobregat Paz Dorado i els secretaris comarcals de CCOO i la UGT, Vicenç Rocosa i Juan José Casado, aquest últim també regidor del PSOE al Prat en aquell moment. Se'ls acusa de 172 cursos que mai no es van impartir i de 93 cursos amb més alumnes inscrits dels reals, pels quals van rebre una subvenció de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) i del Departament de Treball de la Generalitat per un valor de 39 milions d'euros.

BARCELONA // L'ASSEMBLEA DE TREBALLADORS DE TMB HA DE DECIDIR SI FA VAGA INDEFINIDA

La lluita pels 'Dos dies' podria entrar en la seva fase decisiva

☞ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La vaga d'autobusos de Barcelona pot entrar a la seva fase definitiva. L'assemblea de treballadors que es farà el 27 de març decidirà –en cas que TMB es mantingui en el seu immobilisme– si es desisteix en les demandes o si, per contra, es convoca la vaga indefinida. Per tant, la reunió convocada pel dia 26 de març entre els repre-

La millor oferta de l'empresa pública consisteix a rebaixar sous o incrementar la jornada laboral

sentants de TMB i el Comitè de descansos pot suposar una escalada en el conflicte. Jordi Garganté, del Comitè, lamenta que d'aquesta reunió no n'esperen "gran cosa", raó per la qual preveu que l'assemblea de dijous "pot ser decisiva".

Els conductors d'autobús van iniciar les protestes per reclamar dos dies de descans setmanal el novembre passat. Tot i la publicitat que TMB va enviar el mes de març a totes les llars de Barcelona –que atribuïa la culpa del conflicte a la intransigència dels treballadors i

intentava deslegitimar el Comitè de descansos– la millor oferta de l'empresa pública consisteix a rebaixar sous o incrementar la jornada laboral, fet que rebutja bona part de la plantilla. A altres ciutats, on les tarifes són més baixes que a Barcelona, les treballadores tenen els dos dies de descans. Malgrat tot, TMB insinua que per atendre aquesta demanda bàsica s'hauria d'incrementar el preu dels bitllets. D'altra banda, s'ha denunciat reiteradament el nombre excessiu de directius a l'empresa i els seus salaris desproporcionats.

▶ Solidaritat ciutadana

En resposta a la vaga que s'està duent a terme cada dijous s'ha conformat la Plataforma d'Usuaris i Usuàries pels Dos dies!, que es presentarà en una roda de premsa a la mateixa hora que es farà la reunió entre TMB i els conductors d'autobús. Aquesta plataforma crida a la solidaritat activa de les usuàries i llença la targeta T-2 dies –que s'ha de mostrar a la conductora en lloc de validar el bitllet ordinari– com a mesura de pressió vers l'empresa per la via econòmica. Alhora, conviden a ingressar els diners que costa el bitllet al número de compte de suport als més de 50 treballadors sancionats sense feina ni sou. El número de compte és el 2100-0647-91-0200245171 de "la Caixa". S'invoca el record de l'any 1951, quan una vaga en defensa del transport col·lectiu que va derivar en una vaga general va posar la

Els conductors reunits en assemblea a la cotxera d'Horta el 20 de març

dictadura contra les cordes. Els conductors i conductores argumenten: "No volem caure en el parany que TMB ens ha posat, és a dir, deixar que el conflicte s'allargui, que els vaguistes es desgastin, que les usuàries carreguin el seu malestar als conductors i conductores, etc.". També exigeixen la fi de les sancions i de la persecució dels treballadors en vaga. Cal tenir en compte que, a més de les sancions –de fins a sis mesos–, els treballadors temen que hi haurà acomiadaments. De moment, a tots se'ls descompten 90 euros

per dia de vaga, que és més del que guanyarien si treballessin, segons denuncia el Comitè de descansos.

Finalment, la Plataforma d'usuaris critica que l'Ajuntament no pot lluitar "contra el canvi climàtic i la contaminació mentre no aposti decididament per un transport públic de qualitat" i emplaça a protestar davant les oficines de TMB a Diagonal, Sagrada Família, Sants estació i Universitat o al telèfon 93 318 70 74. Per tenir més informació es pot escriure a <usuarispels2dies@gmail.com>.

Segons el conveni vigent els conductors només poden descansar 1 dia a la setmana. Mentrestant, Doble Passada i la resta de directius a menys de 7.000 mensuals i fan feina el cap de setmana.

Valida aquest títol ensenyant-lo al conductor quan pagis al bus.

Aquesta vaga suposa un sacrifici econòmic considerable. Cada dia de vaga als i les treballadores els descompten 90€ de sou, més del que cobrarien si treballéssin.

Aquesta vaga ja ha suposat més de 50 expedients sense feina i sou. Ascendint la sanció màxima a 6 mesos. Proppament podrien haver-hi acomiadaments.

Si vols, pots ajudar més activament ingressant l'import del teu bitllet al següent número de compte: 2100-0647-91-0200245171

TMB Tots i totes Mobilitat zom Barcelona

BARCELONA // EL SERVEI FA UN ANY QUE FUNCIONA I EL GESTIONA UNA EMPRESA NORD-AMERICANA

La plantilla del Bicing pateix un sistema de contractació irregular

☞ Pau Cortina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El servei públic de transport urbà en bicicleta, el Bicing, ha complert ja un any des de la seva implantació a Barcelona. La infraestructura que ha fet possible organitzar la mobilitat en aquest mitjà de transport se sustenta des del primer dia en un sistema de contractació irregular, una nova manera de tornar al "prestamisme social" de temps pretèrits, és a dir, un mecanisme que ha fet que l'empresa pública Barcelona de Serveis Metropolitans (BSM) hagi adjudicat a l'empresa nordamericana Clear Channel el servei del bicing. Aquesta s'ha encarregat de la infraestructura, és a dir, dels recursos materials necessaris com les bicicletes, les estacions o les furgonetes que controlen i traslladen els vehicles. Però al seu torn Clear Channel va cedir la gestió dels

recursos humans del Bicing (uns 115 segons el regidor de mobilitat de l'Ajuntament, Carles Martí) a Delfin Group, empresa dedicada en origen al marketing. Així, els treballadors són contractats sota el conveni de publicitat i no sota el del transport –com pertocaria–. Amb això l'empresa s'estalvia aproximadament uns 300 euros per treballador al mes. Amb aquest context laboral –legalment improcedent i penat, ja que són només les empreses de treball temporal les que tenen la potestat de subcontractar treballadors– són moltes les denúncies emeses pels treballadors del Bicing en relació amb les condicions que se'ls ofereixen, queixes que l'empresa ha respost amb acomiadaments o bé ha ignorat (en el millor dels casos). La manca de vestuari i equipaments pertinents i les condicions en què han de fer el servei de recollida de bicis (les estacions

s'instal·len sense tenir en compte aquesta part del servei i obliguen a les furgonetes a aturar-se impedit el pas d'altres vehicles i incomodant els usuaris que volen aga-

far la bicicleta) són les principals queixes. Segons fonts consultades per la DIRECTA, Clear Channel hauria pressionat a Delfin Group perquè sancioni als treballadors que inco-

ren en aquestes infraccions de trànsit. Mentrestant, els treballadors asseguren que no poden fer la feina d'una altra manera.

TARRAGONA // OKUPACIÓ

Una jutgessa marca el desallotjament del CSOA La Colomera pel 4 d'abril

Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

El judici contra el Centre Social Okupat i Autogestionat La Colomera es va celebrar el 4 de març. La magistrada Ainhoa Segardía –substituta del jutjat de primera instància i instrucció número 6 de Tarragona– va condemnar els demandats a desallotjar l'edifici situat al carrer Cavallers número 8 de Tarragona. En cas de no fer-ho voluntàriament, la jutgessa marca el desallotjament pel dia 4 d'abril a les deu del matí. La Colomera pot impugnar aquesta sentència mitjançant un recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial de Tarragona. La Colomera és un edifici que es va okupar el 21 de setembre de 2007 i que està situat a la part alta de la ciutat, dins les muralles de Tarragona. Un espai creat i reforçat per persones interessades a treballar col·lectivament la construcció d'una pràctica i d'un discurs de creació d'alternatives polítiques i de vida.

En una demostració de justícia ràpida, 75 dies després de la inauguració d'aquest nou centre social, La Colomera tenia la vista oral del judici. La concentració de recolzament que s'havia convocat va aplegar mig centenar de persones, que es van haver d'esperar al carrer. El judici va ser a porta tancada i amb l'agreujant que la jutgessa Segardía no va voler admetre les proves ni els peritatges ni tampoc els testimonis proposats per la defensa. Els encausats van sortir de la vista oral amb el convenciment que Segardía ja tenia la sentència decidida abans de començar el judici. Aquesta hipòtesi es va corroborar aviat. Com era d'esperar, la sentència també va anar ràpida. El 5 de març es va fer pública la resolució i es va mantenir la data inicial apuntada el dia anterior, un desallotjament fixat pel proper 4 d'abril a les deu del matí.

La sentència s'ha fonamentat exclusivament en la suposada superioritat del dret a la propietat privada (article 33 de la Constitució espanyola) per sobre del dret a un habitatge digne (article 47), tot i que els encausats van reunir fotografies i testimonis per demostrar que l'edifici estava buit i abandonat des de feia anys i que se'l van trobar habitat per coloms, cucs i insectes de diverses espècies, situació que es podia demostrar objectivament demanant un peritatge del Col·legi d'Arquitectes. Les tasques de rehabilitació dutes a terme pels nous ocupants, les obres fetes, la neteja i la socialització de l'espai, no van ser tingudes en compte per la magistrada suplent. ☺

BARCELONA // ELS AGENTS VAN PERMETRE LA VIOLACIÓ DE DOMICILI

Els Mossos donen cobertura a cinc 'matons' que destrossen una casa

Directa

Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quatre agents dels Mossos d'Esquadra amb els números de placa 3.654, 6.907, 13.711 i 12.301 van donar cobertura a la comissió de tres delictes per part de l'empresa d'enderroc Artosa SA. Els fets es van produir el 20 de març a la confluència del carrer Aragó amb Castillejos, just davant d'una finca abandonada al carrer Enamorats número 60. La casa havia estat okupada dies abans per un grup de dones després de diversos anys d'abandó i de romandre tapiada. Li havien posat el nom de La Forta. Quan les dues patrulles policials van arribar, cinc homes estaven esbotzant la porta de l'edifici i destrossant els marcs. No duïen cap ordre judicial, ni els

Mossos ni els homes contractats per la promotora immobiliària. Van llençar les pertinences al carrer i van destrossar els mobles i els objectes personals. Van cometre un delictes de violació de domicili, ja que no hi havia cap ordre judicial que avalés la seva entrada. El mossos amb número de placa 3.654 va ser interpellat per la il·legalitat de l'actuació i va manifestar que sí que hi havia un permís d'enderroc. Fonts de la regidoria d'urbanisme van negar aquesta afirmació, ja que l'edifici no disposa de cap permís d'enderroc vigent. Els matons van intentar agredir amb un gran mall les persones que es van apropar a la casa per solidaritzar-se. L'edifici és propietat de Vilosoga SA, que ja va fer fora de males maneres les antigues inquilines. Els fets han estat denunciats als jutjats. ☺

Noves okupacions a la Garriga i a Vilafranca del Penedès

Directa

Dos nous edificis van ser okupats durant la Setmana Santa. Es tracta de dos futurs centres socials situats a la capital de l'Alt Penedès i al Vallès Oriental (fotos inferiors).

CATALUNYA // L'EMPRESA TAMBÉ VOL TALLAR UN PI A TARRAGONA

Fecsa tala una alzina centenària

Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El que havia de ser la poda d'unes branques que "molestaven" uns conductors elèctrics de Fecsa-Endesa a Can Mandó (Collserola) va acabar en la tala d'una alzina de 25 metres d'alçada i d'una edat d'entre 172 i 392 anys. El fiscal delegat de Medi Ambient a Barcelona va presentar una querella per un

El fiscal presenta una querella per un delictes contra el medi ambient

presumpte delictes contra el medi ambient i un altre contra la flora protegida contra l'encarregat d'obres i el cap de brigada de l'empresa Talher. L'empresa, especialitzada en treballs preventius d'incendis al voltant de les xarxes elèctriques, no disposava de cap autorització per a la tala d'arbres a la zona, tot i que entre els mesos de gener i desembre de

Arxiu

El pi amenaçat de Vilallonga del Camp és del 1898

2007 la companyia Fecsa va dur a terme una poda i una tala selectiva de vegetació a la serra de Collserola. El fiscal afirma que l'alzina que es va talar era una espècie protegida "de valor natural incalculable" i que el dany mediam-

biental causat és de caràcter "molt greu i irreparable".

Un pi monumental

El Pi de Mestres es troba a Vilafranca del Camp (Tarragonès) i, segons el col·lectiu que el defen-

sa, és l'últim pi del tipus *Pinus Pinea* viu i, a més, està considerat Arbre Monumental de Catalunya. Aquesta classificació de la Generalitat el valora i el considera un arbre que cal protegir, però es pot talar parcialment ja que algunes branques afecten una línia elèctrica d'alta tensió, una situació similar a la de l'alzina de Collserola. Red Elèctrica de España ha demanat una autorització per fer efectiva la tala el mes d'abril i part de la població s'ha mobilitzat per salvar aquest arbre plantat l'any 1898.

216 arbres catalogats

A Catalunya hi ha 216 arbres catalogats com a arbres monumentals en virtut d'un decret de 1987, tot i que aquesta classificació no és actual i l'única referència que tenim és un informe sobre la primera actuació dels Voluntaris Forestals de Catalunya en el projecte de col·laboració pel manteniment i la conservació dels arbres monumentals del setembre de 2007. Dels 216 arbres catalogats, només se'n van visitar 72, per la qual cosa no es coneix oficialment l'estat de la majoria d'arbres. El Pi de Mestres va ser visitat l'estiu de 2006. ☺

CATALUNYA // 350 RECTORS ES TROBARAN PER PERFILAR EL PLA BOLONYA

Els rectors exclouen mestres i alumnes del debat universitari

Les estudiants tallen l'autopista del Vallès (al costat de la UAB) per protestar contra el Pla Bolonya i la repressió dels Mossos.

☞ **Hugo Alvira**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Barcelona acull, del 26 al 29 de març, la Conferència de Primavera de l'European University Association (EUA) que, sota el títol genèric *La governança de les universitats europees més enllà del 2010*, serà el punt de trobada de més de 350 rectors de les principals universitats europees i comptarà amb la presència de membres destacats de les principals multinacionals del continent per establir els criteris que permetin continuar la implementació de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), iniciat l'any 1999 amb la Declaració de Bolonya.

En aquesta trobada és on es decidirà el futur de la Universitat pública, però no hi han estat convidats ni els representants de l'alumnat ni del professorat

ni de la societat civil. Han estat exclosos d'aquests debats on s'ha d'establir quin model d'universitat pública necessita la societat del segle XXI.

▶ Resposta a les aules

Des de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP) i altres col·lectius de la societat civil s'ha decidit convocar el primer Fòrum Social per la Universitat Pública. La conferència inaugural del Fòrum es farà el 26 de març a les sis de la tarda a la Sala Peixera de la Universitat Pompeu Fabra i anirà a càrrec de Josep Ferrer, exrector de la Universitat Politècnica de Catalunya, entre d'altres representants de la societat civil i de la comunitat universitària.

Les jornades del Fòrum estan plantejades per crear espais de discussió i debat al voltant dels

Des de la PMDUP i altres col·lectius de la societat civil s'ha decidit convocar el primer Fòrum Social per la Universitat Pública

quatre eixos temàtics que s'han establert sobre els problemes que afecten la universitat pública. Primer es durà a terme una conferència-debat que, posteriorment, treballarà en grups reduïts els eixos programats per poder arribar a unes conclusions

que es recolliran en un document final que, a imatge de la Declaració de Barcelona, és la resposta que es vol fer arribar als rectors de la EUA des de la comunitat universitària i la societat civil que no ha participat a la conferència. Els eixos de treball —que comptaran amb alguns ponents com Arcadi Oliveres (professor del Departament d'Economia Aplicada de la UAB), Montserrat Treserra (professora emèrita de Sociologia de la UAB), Ramon Franquesa (professor d'Economia de la UB) i dos representants estudiantils de Madrid i Berlín, entre d'altres— se centraran en l'anàlisi dels temes següents: *Orígens de l'EEES; Aplicació, efectes, respostes, conseqüències i resistències al procés de Bolonya; Quin model d'universitat pública volem? i Estratègies per resistir i aturar el procés de Bolonya.*

SANT FELIU // VÁZQUEZ PODRIA SER INHABILITAT DURANT 5 O 10 ANYS

Un treballador de l'Ajuntament denuncia l'alcalde per prevaricació

☞ **Maia Riba**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Juan Antonio Vázquez (PSC), va comparèixer el 10 de març davant del jutjat d'Instrucció número 7 per prestar declaració. L'alcalde ha estat denunciat i acusat de prevaricació per un empleat del consistori. El treballador exercia de director de l'àrea d'Organització i Recursos Humans quan el Ple de l'Ajuntament del 28 d'octubre de 2003 va acordar

El denunciant va ser rellevat del seu càrrec i va patir una reducció de salari

suprimir aquest lloc de treball i, posteriorment, en va crear un de similar que actualment ocupa un càrrec de confiança del PSC.

Després d'haver estat rellevat del seu càrrec i d'haver patit una reducció de salari, el treballador va interposar una denúncia al contenciós administratiu. En aquest cas, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va fallar donant la raó al treballador. El propi alcalde afirma que després de la sentència va prendre les mesures que indicava la resolució judicial i es va restablir el sou del treballador.

Tot i això, el treballador també ha vist un possible cas de prevaricació en aquests actes, és a dir,

un perjudici intencionat comès en l'abús del poder públic que incorre en la il·legalitat. Per això el treballador ha interposat una querrela criminal per prevaricació que, tal com afirma el demandant, ha estat admesa a tràmit. Si la sentència fos condemnatòria per l'alcalde, aquesta podria comportar una pena de cinc a deu anys d'inhabilitació per exercir el seu càrrec. Durant aquest temps el treballador va ser canviat de lloc de treball dues vegades en menys de sis mesos. ☞

MOLINS // PREVARICACIÓ

La CUP destapa la creació d'un assessor d'alcaldia per part d'ICV

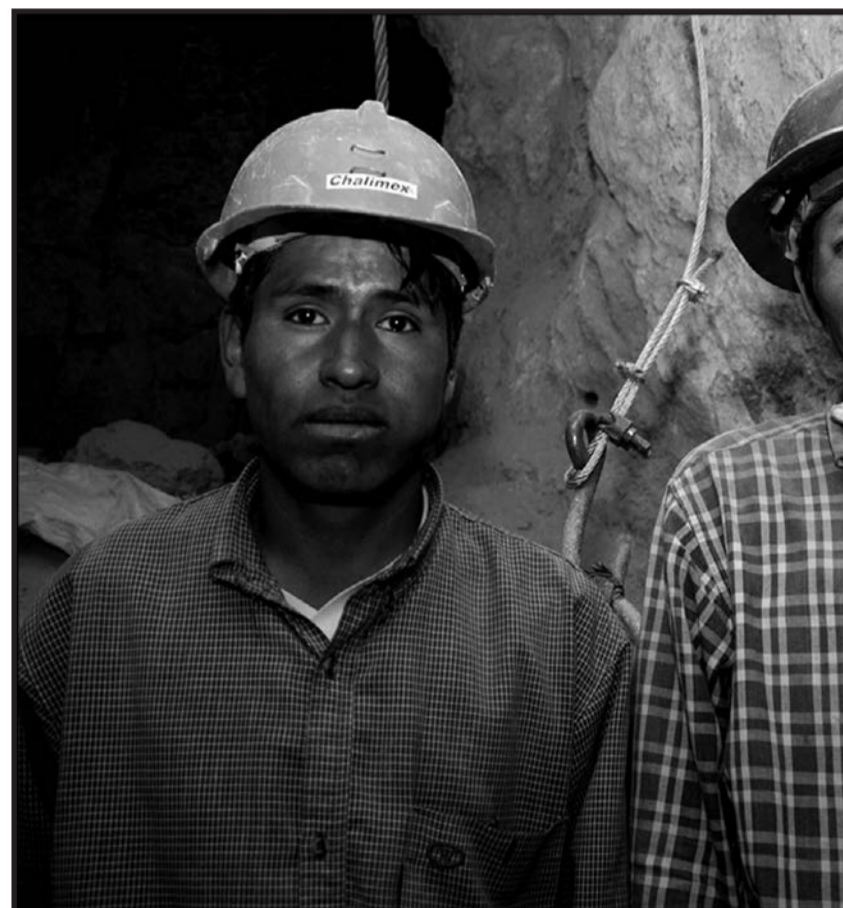
☞ **Xavi Martí**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La CUP de Molins de Rei va denunciar en el ple municipal del 27 de febrer la creació d'un nou lloc de treball a l'Ajuntament que farà les funcions d'assessor de l'alcalde. La formació independentista considera que aquest fet "és un escàndol", ja que "es substitueix una administrativa de l'àrea de l'alcaldia, que actualment cobra 1.700 euros mensuals, per un assessor o assessora que en cobrarà 3.300 al mes". La CUP també ha denunciat que aquest nou càrrec de confiança "serà escollit nominalment per l'alcalde, Ivan Arcas (ICV), i per l'equip de govern (Iniciativa, ERC i CiU)".

Aquest càrrec de confiança "serà escollit nominalment per l'alcalde"

La CUP troba "injustificable" aquest nou càrrec perquè entén que l'Ajuntament de Molins "té poques tasques de protocol" i perquè això no fa necessària la creació "d'un altre alt càrrec que serà ostentat per una persona d'ICV, partit que governa l'àrea d'Economia i Serveis Generals". La candidatura independentista creu que "una formació d'esquerres "ICV" sempre hauria de buscar persones disposades a creure en el projecte de municipi i que treballin cobrant un sou equiparable al de la majoria de la població". Per aquest motiu, la CUP considera que un sou de 3.300 euros "és totalment desorbitat".

Per la seva part, els sindicats presents a l'Ajuntament de Molins van emetre un comunicat on van criticar la creació d'aquest nou lloc de treball i van amenaçar de denunciar aquest cas davant la Inspecció de Treball, ja que no van ser informats de la creació d'aquest nou càrrec. El conveni vigent especifica que els sindicats han de ser informats prèviament de qualsevol modificació relativa a la Valoració de Llocs de Treball. Les úniques alegacions dels altres dos socis de govern —ERC i CiU— davant la creació d'aquest nou lloc de treball es van centrar en una petició de reducció del sou, que finalment es va fixar en 3.300 euros i no en els 3.500 que demanava inicialment el promotor del nou càrrec, ICV. Per altra banda, cal destacar les desavinences que hi ha hagut dins l'equip de govern per aquest cas. El punt va entrar al ple per proposició de l'alcaldia, ja que ERC i CiU van vetar la proposta a la Comissió Informativa quan es van assabentar del sou del nou càrrec arrel d'una pregunta que va fer la CUP al respecte. Després de negociar-ho, ERC i CiU han canviat d'opinió després que ICV acceptés la reducció de sou fins a 3.300 euros. ☞

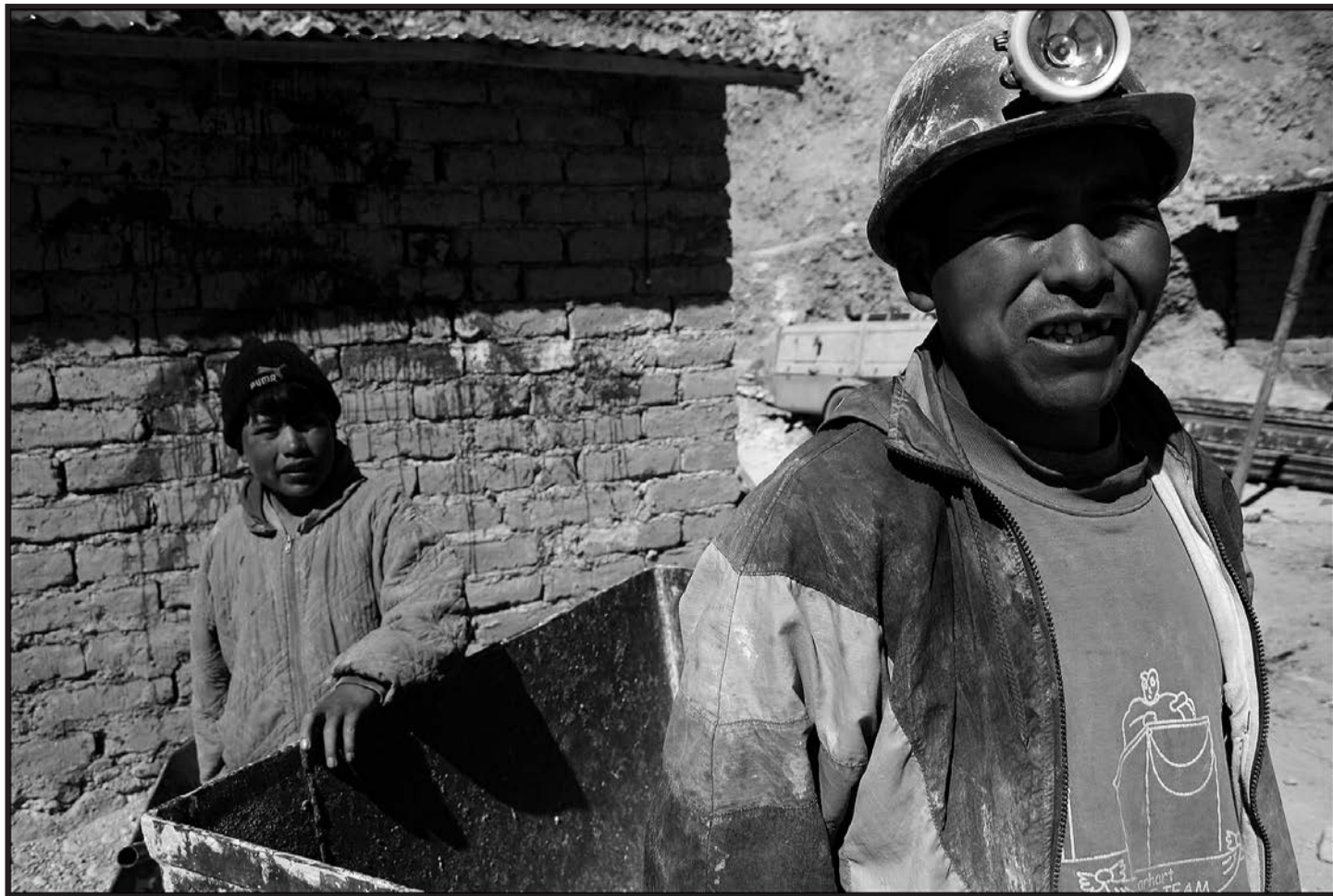
Al cor de la muntanya

TEXT I FOTOGRAFIES: Diego Ibarra

Després de vuit segles de reconquesta espanyola, el forat a les arques dels Reis Catòlics va impulsar la necessitat de dessagnar el nou continent americà. Els filons de Bohèmia, Saxònia i el Tirol estaven gairebé exhaustos i la dita "vale un Potosí" va alimentar els somnis dels nous conqueridors. El quadern de Marco Polo —que Colom sempre portava a sobre— estava cobert d'anotacions a les vores de les pàgines on deia: "...poseixen or en gran abundància i les mines on ho troben no s'esgoten mai". Potosí va néixer com un poble miner a finals del segle XVI i aquest destí va marcar el seu saqueig i el seu oblit posteriors. Situada a pocs quilòmetres de la capital política

boliviana, Sucre es va convertir en l'eix fonamental de la corona espanyola. Passats diversos segles, encara es respiren —barrejats amb la puna andina— aquells dies de pobresa al cor de la muntanya. Quan van aparèixer les cooperatives, durant els anys vuitanta, també va aparèixer una ràfega de vent perduda carregada d'esperança. Una esperança passatgera, ja que les privatitzacions els van tornar a recordar les penúries arrossegades en les seves memòries. "Veia que el meu pare arribava de la mina exhaust, però jo volia ser com ell. De petits ens ajuntàvem a les esplanades i jugàvem a fer túnels", explica un miner.

Al amb p lentan coca a terra. els llit miners miner. De van ap munta

cor de la mina l'aire es torna irrespirable. Les cames s'afloïen i responen mentre la llum es va apagant. L'alcohol flueix pels miners, mentre les fulles de la tardor cauen a no desmaiarse a les entranyes humides de la mina. Almenys una vegada al mes hi ha diversos accidents i els dels hospitals sempre estan reservats per als miners. "Tornaries a la mina?", pregunta la infermera a un miner. "Quan em pugui aixecar del llit...". Desconexors de la llum del dia, les seves vides es desmoronen i van deixant que el déu de la mina els aculli a casa seva.

MARTORELL // PRESONS

El Síndic assegura que els maltractaments a Can Brians són recurrents

Jesús Rodríguez /redaccio@setmanaridirecta.info/

La memòria 2007 de la Sindicatura de Greuges de Catalunya ratifica les informacions sobre maltractaments als centres penitenciaris catalans i en especial a Can Brians. L'informe oficial entregat al Parlament de Catalunya a finals del mes de febrer diu que els "maltractaments i el rigor innecessari" no són fets puntuals, sinó que es tracta d'una situació recurrent derivada de l'actuació dels funcionaris en serveis concrets. Arrel de les denúncies presentades per diversos reclusos i recluses, representants del Síndic van visitar Can Brians i altres centres. Després de diverses entrevistes van poder certificar les acusacions i la seva reiteració en el temps.

Els agressors han estat identificats per un nombre important de presos que els situen als mòduls residencials III i IV

Els funcionaris agressors han estat identificats per un nombre important de presos que els situen als mòduls residencials III, IV i al Departament Especial de Brians I. Els espais físics concrets on es produeixen els abusos també han estat detallats. Els relats expliciten la forma d'efectuar els escorcolls i la seva freqüència, les actuacions i comentaris burlescos, les amenaces, les provocacions, la distorsió en el relat dels fets, l'ocultació de dades i actituds passives d'altres funcionaris, incapaços de denunciar els fets. El Servei d'Inspecció Penitenciària de la Secretaria de Serveis Penitenciaris de la Generalitat coneix les denúncies, però aquestes es dilueixen per la presumpció de veracitat de què gaudeix el funcionari de presons. La seva versió dels fets sempre és més creïble i versemblant que la de les persones preses. No hi ha mecanismes de control que puguin aportar proves. Des de la Sindicatura creuen que és imprescindible crear una jurisdicció que resolgui la situació de buit normatiu que no permet la salvaguarda dels drets dels interns. El context actual acaba encobrint els abusos. L'informe també descriu la negativa dels funcionaris d'aportar cap número identificatiu visible sobre l'uniforme. Aquesta pràctica també és habitual entre els funcionaris policials i, en especial, els Mossos d'Esquadra. ☐

ESTAT ESPANYOL // NOVES FORMES DE CONTROL ALS PENITENCIARIS

Els Mòduls Terapèutics arriben a la meitat de les presons de l'Estat

Roger Costa /redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de l'inici del govern de Zapatero, l'any 2004, les autoritats penitenciaris promouen la creació de Mòduls Terapèutics a les presons de l'Estat. Aquests apareixen –cada cop amb més força– com una pràctica coherent amb els drets humans, una "presó humanitària". Però des de diferents grups abolicionistes se'ls acusa de constituir una hipocresia, ja que sota l'acció terapèutica contribueixen a perpetuar l'existència de les presons. Aquest és l'eix principal de les jornades *Territorios de la terapia* que s'estan fent a diferents espais de Barcelona entre el 26 i el 30 de març.

La presó alternativa
Els mòduls terapèutics estan constituïts com a espais separats i alternatius a la dinàmica de la presó tradicional, lliures de drogues i cogestionats per equips de professionals (educadors, psicòlegs, psiquiatres, treballadors socials), guàrdies i presos. Se suprimeix la repressió física i se substitueix la dinàmica de l'enfrontament entre vigilats i vigilants per una convivència pacífica orientada a la teràpia grupal, la reinserció laboral i l'acció educativa. Es fan tallers ocupacionals, educatius i de salut i conscienciació sobre el que és desviat de la conducta delictiva. S'accepten tots els presos que ho sollicitin, independentment del sexe, l'edat o el delictes, excepte el de terrorisme. S'aïlla el mòdul de la

Els presos es tornen gestors del seu propi espai de càstig

resta de població reclusa i se substitueix la vigilància disciplinària pel control de la informació mitjançant el disseny de les intervencions pels grups de professionals, les tutories dels funcionaris, els grups de suport amb presos

A la presó de Villabona, a Astúries, es va instal·lar el primer mòdul terapèutic de l'Estat l'any 1992. Mengus

més avançats i la col·laboració d'ONG i organismes d'assistència. El 1992 va sorgir el primer espai terapèutic lliure de drogues a la presó de Villabona, a Astúries. El 1998 es va ampliar a d'altres mòduls de la presó i s'hi van incloure dones, creant el primer espai mixt de les presons de l'Estat. Avui dia, pràcticament la meitat de les presons de l'Estat en tenen un. És la principal reforma que està duent a terme la DGIP (Direcció General d'Institucions Penitenciaris) sobre la dinàmica de les presons i constitueix, virtualment, l'única diferència respecte a la política de "tolerància zero" que havia implantat el Partit Popular.

Contraindicacions
Des de la Oficina Social de Antropologia y Prisión de la Universitat de Barcelona es pregunten què suposa el model terapèutic en una època d'empressonament massiu i criminalització de la diferència. En un article publicat a la revista *Viscera* (www.viscera.es.tp) denuncien la doble vessant del discurs terapèutic. D'una banda assimila delinqüència amb una patologia i proclama la necessitat d'oferir un servei per aquesta demanda. D'altra banda tot queda igual. L'empressonament continua essent la forma dominant de càstig del Codi Penal, continuen els FIES i els primers graus i persisteixen

les tortures i la dispersió. Els projectes arquitectònics segueixen acaparant la majoria del pressupost, és a dir, es volen construir més presons per fer front al nombre cada cop més gran de presos. Durant la darrera dècada les taxes d'empressonament de l'Estat espanyol han augmentat un 200 per cent i han arribat a rècords històrics. Les presons estan sobreplenes i els seus principals clients són toxicòmans i immigrants.

També denuncien que es tracta d'un model de control més autoritari en la mesura que promou l'adhesió interna –subjectiva– dels presos davant el seu propi procés terapèutic. Però l'efecte es produeix, en gran mesura, sobre el conjunt de la presó. El temps perdut a la presó és substituït per un temps productiu on els presos es tornen gestors del seu propi espai de càstig i reforma. La presó no desapareix, sinó que creix i se n'intensifica la disciplina.

En assimilar la delinqüència amb una patologia es produeix una generalització de la població subjecte de vigilància

Finalment, adverteixen que la presó terapèutica és un laboratori de governabilitat. Que és part d'un procés més ampli que abarca la totalitat de les estructures de govern sobre la població. En assimilar el món de la delinqüència amb una patologia es produeix una desespecificació de la població subjecte de vigilància. Es produeix una vigilància totalitària de la conducta –de la passada, de l'actual i de la futura– on un sol gest rebel pot ser considerat un que reclama l'absolut. ☐

JORNADAS TERRITORIOS DE LA TERAPIA
Miércoles 26 de Marzo 17:00 hrs. **Las instituciones en el contexto actual de socialización: Ho-perros, exclusión social y segregación.**
Jueves 27 de Marzo 20:00 hrs. **En Sociedad Terapéutica: Génesis terapéutica.**
Viernes 28 de Marzo 21:00 hrs. **Territorios de la terapia: Instituciones, prácticas y discursos.**
Sábado 29 de Marzo 21:00 hrs. **Presentación Segundo Número**

Territoris de la teràpia

LAsociación de Estudiantes Antropología, el Grupo de Investigación GRECS-UB i l'Oficina Social de Antropologia y Prisión de la UB organitzen les jornades "Territorios de la terapia" per parlar sobre el poder terapèutic com a nova pràctica de govern que, a les presons, esdevé un prototipus de noves formes de legitimació i control social. Les jornades –del 26 al 30 de març– tenen lloc en diferents espais de la ciutat de Barcelona. Dijous 27 de març, l'Espai en Blanc organitza la xerrada "Les presons terapèutiques", a les 20h al Bar Horiginal (Ferlandina, 29). El divendres 28 es faran xerrades durant tot el dia a la Facultat de Geografia i Història de la UB (Montalegre, 8). A les 11h, "Conversa sobre experiències de recerca en el sistema penitenciari" (aula 410). A les 17h, "Institucions, pràctiques i discursos". Amb Maria Inés Massot, Professora de la Facultat de Pedagogia, UB; Manuel Baldez, Psicoanalista i psiquiatra; Guillermo Rendueles, Psiquiatra i assagista; Gerard Horta, membre del GRECS i poeta; Colectivo Radio Nikosia. A les 22h es passarà el documental 'RadioGrafía de Carabanchel' al bar la Reina d'Àfrica (Bólvor, 10). El 29 de març es presenta el número dos de la revista 'Viscera' al centre social okupat Casa al fin (Pomaret, 82). I el diumenge 30 el programa 'Rizoma Malinowski' de Ràdio Contrabanda (FM 9.4) tanca les jornades.

GALÍCIA // EL PROJECTE DE CANGAS I EL CAMP NOU DE L'ARQUITECTE SOTA L'OPOSICIÓ VEÏNAL

Foster idea un port esportiu que amenaça la pesca a la Ria de Vigo

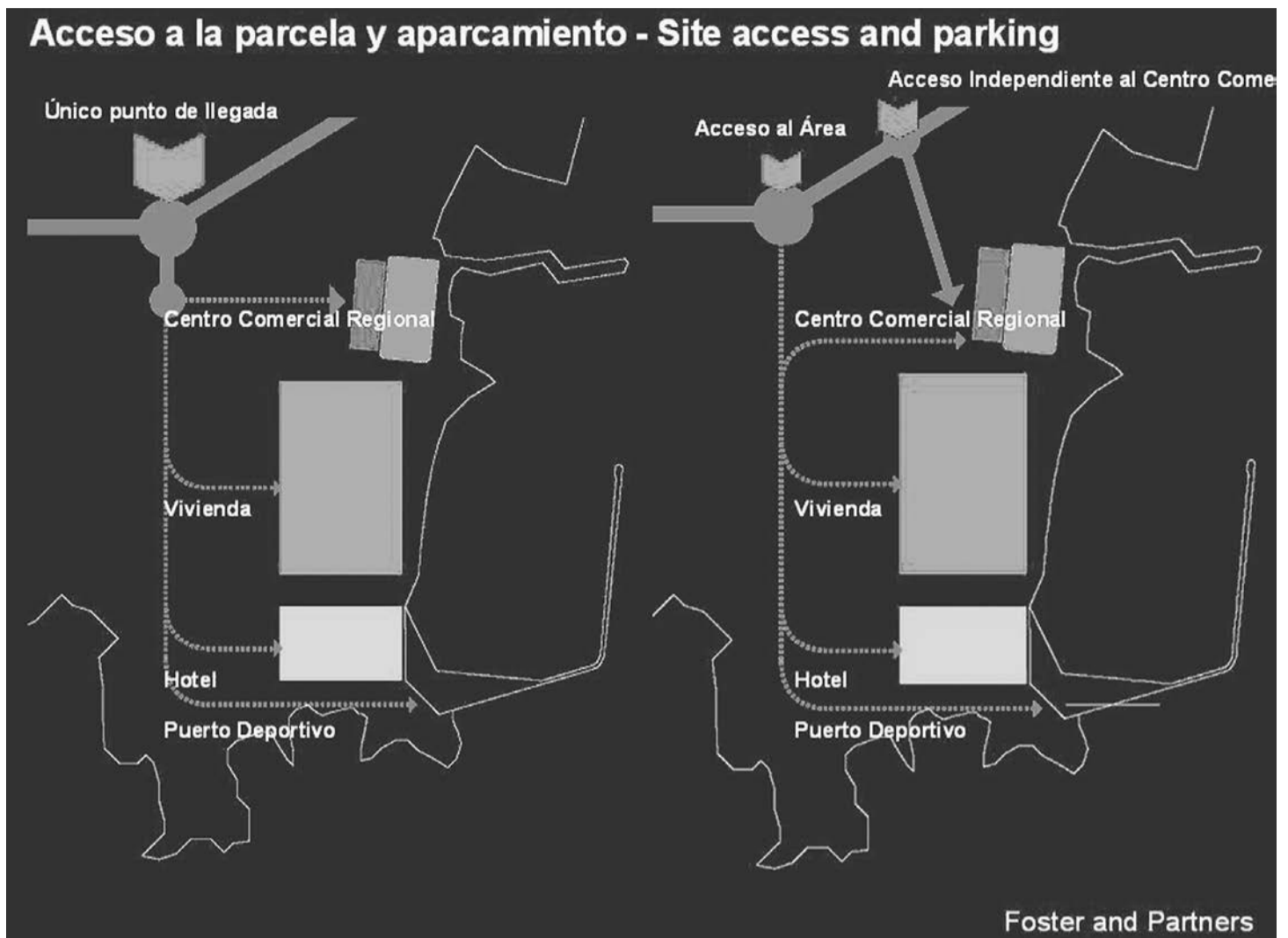
☞ Xavi Martí
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'arquitecte Norman Foster ha vist com dos dels seus projectes urbanístics a l'Estat espanyol han trobat amb l'oposició popular i amb problemes legals relacionats amb els permisos d'obres o les requalificacions dels terrenys. El primer d'aquests projectes és el que està relacionat amb la remodelació del Camp Nou, on es vol construir una àrea lúdica i comercial de 68.000 metres quadrats. El veïnat de les Corts s'oposa al projecte perquè tem "la desaparició de la xarxa de restauració i comerç del barri" i el col·lapse circulatori (DIRECTA 66). El segon projecte de Foster que compta amb problemes per tirar endavant és el que es vol fer als terrenys d'O Salgueirón, a la localitat gallega de Cangas del Morrazo (Vigo). En aquest cas, la promotora Mariña Atlántica —que compta amb el suport econòmic de Caixanova— vol construir un gran centre comercial, 700 habitatges, un hotel de luxe i un port esportiu de 600 metres que podrà acollir més de 400 embarcacions i prop de 20.000 navegants l'any.

Les obres del projecte de Foster a Galícia estan aturades des de l'octubre de 2005 gràcies a l'oposició dels pescadors i del Foro Social pola Defensa do Pobo, que integra diferents col·lectius de Cangas. El 2004 l'Autoritat Portuària de Vigo va atorgar una concessió a Mariña Atlántica per fer un port esportiu, però això va topar amb els interessos de la confraria de pescadors de Cangas, que des de fa dècades té una autorització per pescar a la zona del port esportiu. A més, la confraria de pescadors no va ser informada dels tràmits d'expropiació del dret de pescar i, per tant, la tramitació de la concessió va ser irregular. També cal destacar que el port esportiu està projectat en un terreny qualificat com a sòl rústic de protecció d'espais naturals i, en conseqüència, hi queda prohibida qualsevol edificació.

La confraria no va ser informada dels tràmits d'expropiació del dret de pescar

Els mariners han acusat l'Autoritat Portuària de Vigo de donar via lliure a projectes que "posen en perill els recursos i la sostenibilitat de la ria de Vigo". També s'han mostrat contraris "als continus atacs" que pateix el litoral i han denunciat que les "obres erosionants" de la costa minven la capacitat productiva del mar i posen en perill els llocs de treball que genera: "9.900 mariners, 1.124 mariscadors, 2.373 treballadors del musclo i 2.109 agricultors".

Són dues diapositives del projecte de Foster and Partners datat el novembre de 2005. En la primera es pot veure els diferents blocs que conformen el complex de luxe i en la segona l'arquitecte pregunta irònicament a les administracions en quin tipus de terrenys ha de construir. El projecte té 110 diapositives.

Un complex de luxe

L'altra part del projecte de Foster, la que es vol fer a terra, també compta amb molts problemes per desenvolupar-se, ja que la promotora no té el permís del Concello de Cangas per fer la zona residencial i comercial. Mariña Atlántica i la constructora Puentes y Calzadas pretenen fer una zona residencial de 700 habitatges (19.000 metres quadrats) que comptarà amb una avinguda central de 32 metres d'ample i amb bulevards units al port. També volen fer un centre comercial a la nau de l'antiga conservera Massó (que va ser la més gran d'Europa i que està qualificada com a sòl industrial), un equipament que segons la promotora tindrà "un milió i mig de clients l'any". El macroprojecte es tanca amb un hotel-balneari d'alt nivell que acollirà entre 15.000 i 20.000 hostes l'any i amb un gran passeig marítim de tres quilòmetres que unirà aquesta zona amb el centre de Cangas.

El projecte que es vol fer a terra està bloquejat gràcies a l'oposició de la Regidoria d'Urbanisme del Concello de Cangas, dirigida per Alternativa Canguesa de Esquerdas (ACE). Aquest partit governa el municipi juntament amb el PSOE i el BNG que, per la seva part, sí que estan a favor del complex. Des de l'ACE s'ha indicat

que la seva negativa al projecte rau en l'oposició a "un urbanisme insostenible que està marbellitzant el litoral i la ria de Vigo".

La inversió prevista per fer el port esportiu i el complex residencial i comercial és de 150 milions d'euros. De moment les obres del port encara no s'han reprès i si la promotora Mariña Atlántica no ho pot fer abans del 29 de març perdrà la concessió.

Entregar O Salgueirón al poble

El desembre de 2007 la Regidoria d'Urbanisme de Cangas va presentar una alternativa al projecte de Foster que busca no perdre el patrimoni industrial i que compta amb un vessant de preocupació social. El projecte de l'ACE proposa eliminar el port esportiu, mantenir la zona comercial (però reduïda), fer només 280 habitatges, declarar bé d'interès natural tota la zona i convertir l'antiga factoria Massó en un complex socioeconòmic dinamitzador de Cangas. A la nau de la conservera, l'ACE hi vol ubicar un centre tecnològic, un viver d'empreses, un centre de generació de recursos autòctons, un centre sociocultural i una petita àrea comercial. El regidor d'Urbanisme de Cangas, Mariano Abalo, ha reclamat al BNG i al PSOE "una postura comuna a favor de la recuperació de la zona d'O Salgueirón pel poble de Cangas".

¿El proyecto pertenece al suelo urbano o es zona rural?/Extension of city or rural area?

Conservar espais naturals

La zona on es vol fer el projecte de Foster —situada a la Ria de Vigo i al costat de les Illes Cies— és un espai amb un gran interès natural. El Foro Social pola Defensa do Pobo i l'ACE han indicat que els terrenys d'O Salgueirón, que van des de la conservera Massó fins a la Llacuna de Massó, "están catalogats com a sòl de protecció d'espais naturals, per la qual cosa no poden ser urbanitzats". Des dels col·lectius opositors al projecte també s'ha dit que els habitatges i la zona comercial no es poden construir, ja que "des de 1994 els terrenys passen a ser industrials i la llei de costes no permet edificar a menys de vint metres del mar".

La zona reuneix centenars d'espècies d'animals i de plantes.

Hi podem trobar 73 tipus d'insectes, vint d'anfibis i de rèptils, 138 d'aus, 22 de mamífers i quasi 400 espècies de plantes.

El Foro Social pola Defensa do Pobo ha fet un seguit d'actuacions legals i denúncies contra el projecte de Foster i Mariña Atlántica. El febrer de 2006 van presentar dos contenciosos administratius i el juny de 2006 van denunciar el projecte davant la Fiscalia de Medi Ambient. El mes d'agost de 2006 van denunciar l'Autoritat Portuària de Vigo per alienació de terreny públic i l'octubre de 2007 van fer una denúncia per irregularitats penals en la tramitació de la concessió del port esportiu. Aquestes només són algunes de les actuacions legals que s'han fet contra el projecte d'O Salgueirón.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ESTAT FRANCÈS // L'INCREMENT DE LES PROTESTES MOTIVA UN AUGMENT DE LA CRIMINALITZACIÓ

A més lluita, més repressió

↳ Karim Khalki
i Georges Courtois
/Barcelona/

Entre els mesos de novembre i gener la policia francesa ha practicat diverses detencions polítiques. Encara que es tracta de casos diferents, en tots es va aplicar la legislació antiterrorista sota la qualificació d'"anarcoautònoms", el que ha significat un salt qualitatiu en els nivells repressius a l'Estat francès.

La nit del 24 de novembre tres persones van ser detingudes prop de Tolosa i van ser relacionades amb l'explosió d'un artefacte en un camp de cultius transgènics. Després dels escorcolls als seus domicilis, la premsa les va titllar d'anarquistes pels llibres que va trobar la policia.

Des del novembre de 2005 la situació social a l'Estat francès continua sent molt tensa

El 19 de gener, als voltants de París, dues persones van ser detingudes quan es dirigien a una concentració de suport als grups de *sense papers* en lluita en centres d'internament. Durant l'escorcoll del seu cotxe la policia va trobar una barreja de clorat i sucre –que s'utilitza per fer unes bengales casolanes molt típiques en les manifestacions franceses– i claus especialment manipulats per a punxar les rodes dels cotxes de la policia. L'endemà, els mitjans de comunicació van publicar la versió policial: es tracta d'un "grup terrorista d'anarcoautònoms" en pos-

Alta tecnologia al servei de la repressió

En aquest context de lluites socials cada cop més massives, la resposta de l'Estat també s'ha anat radicalitzant. En els últims mesos diverses persones sense papers han mort fugint de detencions i les universitats ocupades han estat sistemàticament desallotjades com, per exemple, Nantes, on els antiavalots van expulsar els estudiants tres vegades en menys d'un mes. Es generalitza l'ús d'armes "no letals" com el *flashball*, el *tazer* –a les manifestacions– i el *drones* (avions militars sense pilot) –per vigilar els barris marginalitzats. Les tecnologies més avançades formen part de la màquina repressiva.

També es sistematitza el fitxatge d'ADN i la policia pot

Agents antiavalots francesos

Arxiu

sessió d'"un artefacte explosiu amb fragmentació i potencial letal". Quatre dies més tard, prop de Bourges –al centre de l'Estat francès– hi va haver dues noves detencions per possessió de la mateixa barreja. En tots els casos, la gent detinguda ha estat empresonada de forma preventiva.

El context

Des del novembre de 2005, quan hi va haver l'explosió popular dels barris perifèrics coneguts com a *banlieues*, la situació social a l'Estat francès continua sent molt tensa. Des de llavors hi ha hagut les lluites contra el CPE (Contracte de Primera Feina, en les sigles

demanar les empremtes genètiques, tant de persones acusades com de testimonis, per qualsevol delictes. Negar-se a donar-lo pot ser motiu per entrar a presó.

La justícia també participa d'aquest procés. Amb la multiplicació dels *judicis exprés* (anomenats "compareixença immediata") moltes persones detingudes en les protestes han estat empresonades sense la possibilitat ni el temps de defensar-se. El gener passat, el govern va presentar un projecte de llei que fa de la destrucció de cultius transgènics un delictes específic i amb sancions més fortes que si es tractés de cultius no transgènics. Una resposta clarament enfocada a les nombroses accions contra aquestes plantacions.

en francès), la primavera de 2006; les eleccions presidencials, l'abril de 2007, i la mobilització estudiantil contra la reforma universitària i les vagues obreres, la tardor passada. També s'hi ha de sumar la recent lluita dels i les *sense papers* en centres d'internament i els fets del barri de Villiers-le-Bel, on van ser ferits més de 50 policies per armes de foc.

Aquesta llista, gens exhaustiva, s'ha caracteritzat per una gran participació en la majoria de lluites, amb un alt nombre d'universitats ocupades o en el seguiment de les vagues laborals. També s'han distingit per la diversitat i complementarietat dels mètodes utilitzats. Per exemple, la lluita contra el CPE va barrejar manifestacions multitudinàries, bloqueigs de les vies de comunicació –estacions de tren, aeroports, autopistes–, sabotatges (entre abril i maig de 2007 la policia compta més de 100 incendis intencionats només a París, 35 dels quals són a seus de partits polítics) i enfrontaments als carrers. Milers de persones van practicar l'acció il·legal col·lectiva.

Des del mes d'abril, l'arribada de Nicolas Sarkozy a la presidència francesa ha comportat un rebuig molt fort i generalitzat cap a la seva persona i la seva política. L'amplitud dels últims moviments socials s'ha d'explicar en part per aquesta cristallització del "tot-hom contra Sarkozy". La necessitat del nou govern de trencar aquestes dinàmiques col·lectives de les lluites socials explica el procés de criminalització creixent que viu l'estat veí.

Crear l'ambient propici

La resposta de la classe política i del conjunt dels mitjans de comunicació han estigmatitzat amplis sectors dels moviments socials que practiquen l'acció il·legal, així com els joves dels barris perifèrics. Després de les eleccions, o durant els darrers moviments estudiantils, van aparèixer nombrosos articles sobre els "antisistema francesos" on es descrivia aquests com "nihilistes", "antidemocràtics" o "ferotges partidans de la violència". La

Les lluites s'han caracteritzat per una gran participació i per la diversitat dels mètodes utilitzats

ministra de l'Interior, Michelle Alliot-Marie (integrant d'UMP, el partit de Sarkozy) va arribar a declarar que hi havia un "ressorgiment violent de l'extrema esquerra radical", evocant grups com Acció Directa, les Brigades Roges o la Fracció de l'Exèrcit Roig. Amb declaracions com aquestes es pretén aïllar la franja més dissident dels moviments socials per a després poder desfermar la repressió amb el beneplàcit de la població. La brigada d'informació francesa inventa llavors un nou

corrent ideològic que serveix per assenyalar un entorn molt heterogeni: "els anarcoautònoms".

Arrel d'aquestes últimes detencions, el Ministeri de l'Interior va demanar una investigació especialment intensa de tres mesos sobre l'"entorn anarcoautònom". És el darrer canvi en les prioritats dels serveis d'informació de l'Estat. Si després del maig de 1968 l'enemic interior va ser l'extrema esquerra, als anys vuitanta poc a poc va aparèixer la figura del jove dels barris perifèrics, que va anar centrant els esforços d'investigació de la policia. Tot això fins a l'aparició dels "anarcoautònoms".

Solidaritat política

Tal i com s'expressa en un text de solidaritat amb les persones detingudes, "no es tracta d'assegurar la innocència total dels i les encausades. Punxar rodes o usar bengales casolanes són pràctiques il·legals com fugir d'una detenció o acudir a una manifestació no autoritzada".

Però el problema no se centra en l'activitat suposadament delictiva, sinó en el salt semàntic –de bengales a bombes– emprat per la policia i els mitjans de comunicació i que té "un doble efecte repressiu". El primer, dirigit cap a la població en general, creant la figura d'un nou enemic públic. I, en segona instància, cap als moviments socials, creant la possibilitat de criminalitzar qualsevol practica il·legal sota el pretext de la seguretat nacional i la lluita antiterrorista. ☐

MÈXIC // EL GOVERN ULTIMA EL LLIURAMENT DE LA PETROLIERA PÚBLICA A MANS PRIVADES

Centenars de milers de persones contra la privatització de PEMEX

☞ **Albert Alonso**
/Ciutat de Mèxic/

Una immensa multitud va omplir el centre de la capital mexicana el 18 de març en una de les mobilitzacions més grans dels darrers temps al país. Davant la possible privatització de Petrolis Mexicans (PEMEX), amplis sectors socials s'han aixecat per aturar el procés, encapçalats per López Obrador, líder de l'opositor PRD i "president legítim de Mèxic", a través del recent creat Moviment Nacional en Defensa del Petrolí. López Obrador ha dema-

La Constitució mexicana prohibeix la inversió privada en el sector petroler

nat a la ciutadania que doni suport a "la resistència civil pacífica" contra la privatització de PEMEX. Entre les accions es preveu —a més de la històrica marxa del dia 18— els bloqueigs de seus d'empreses privades —com Halliburton—, dependències del govern federal i infraestructures estratègiques com autopistes o aeroports.

Joana Dalmau

Gasolinera de PEMEX a Mèxic

► **Any calent**

El 2008 ha començat calent a Mèxic en l'àmbit econòmic. Si primer va ser l'entrada en vigor l'1 de gener de l'últim apartat del Tractat de Lliure Comerç de l'Amèrica del Nord (TLCAN), ara és la possible privatització de Petrolis de Mèxic (PEMEX) per part de l'executiu de Felipe Calderón la que ha aixecat protestes multitudinàries arreu del país. De fet, ja fa mesos que han sortit a la llum pública la signatura d'acords entre l'empresa estatal i companyies privades estrangeres

per a perforar jaciments petrolífers. El cas més flagrant és potser el de Halliburton, transnacional nord-americana lligada a Dick Cheney i beneficiada per la ocupació de l'Iraq el 2003, que acaba d'anunciar nous acords amb PEMEX per a explotar pous petrolífers, malgrat que la Constitució mexicana ho prohibeix taxativament.

El mateix govern mexicà ja no amaga les seves intencions. A finals de gener el president Calderón afirmava que PEMEX necessitarà "molta més inversió" per agarrar

la viabilitat de l'empresa estatal. En la mateixa línia es manifestava, a mitjans de febrer, la titular de la Secretaria d'Energia del govern mexicà, Georgina Kessel, qui va pronosticar la reforma energètica per "aquest mateix any".

► **Manca d'inversions**

El sector petroler és clau per a l'economia mexicana. En els darrers anys, tanmateix, la manca d'inversions a la companyia petrolera ha dificultat l'exploració de nous jaciments. De fet, aquest és el pretext

amb el que l'executiu conservador pretén fer entrar capital privat a PEMEX. Per Flavio Ruiz, doctor en Economia de l'Energia per la Universitat de Grenoble, "resulta molt perillós obrir la porta a les transnacionals a sectors estratègics de l'economia nacional".

En l'actualitat, el sector petroler i del gas aporten més del 35% dels ingressos totals del govern, segons la consultoria internacional Standard and Poor's (S&P). Fins i tot el Departament d'Energia dels EUA va reconèixer fa poc que la falta de fons de PEMEX i la seva incapacitat per invertir en l'exploració de nous jaciments es deu "a la gran quantitat d'ingressos de la companyia que es transfereixen al govern federal", que l'analista polític mexicà Víctor Flores xifra en més d'un 80%.

► **Crítiques des de l'esquerra**

Alguns sectors anticapitalistes denuncien que les maniobres de López Obrador poden "evitar que els treballadors organitzin la resistència autònomament". A més, afegeix Omar García, de la Lliga de Treballadors pel Socialisme, "el PRD ha fet un acord amb els grans sindicats per liderar les mobilitzacions i contenir l'organització autònoma obrera". Com a alternativa, proposa constituir Comitès Antiimperialistes oberts a diferents sensibilitats de l'esquerra revolucionària per combatre tant la privatització de PEMEX com el TLCAN i per fer front a l'esquerra institucional liderada pel PRD, proposta que fins al moment no s'ha concretat. ☐

BÈLGICA // UN COP ACABADA L'ACCIÓ DIRECTA ES VA FER UNA CONFERÈNCIA PACIFISTA

Milers d'antimilitaristes assalten el quarter de l'OTAN a Brussel·les

☞ **Carlos Barranco**
/Brussel·les/

Diversos activistes procedents de quinze països europeus van intentar entrar pels seus propis mitjans al quarter general de l'OTAN de Brussel·les el 22 de març amb la intenció de clausurar-lo. L'impressionant desplegament policial, de seguretat privada i de militars belgues es va traduir en una actuació brutal amb canons d'aigua, esprais de pebre, gossos i càrregues amb porres. L'acció va acabar amb centenars de persones detingudes que van ser alliberades hores després. Gràcies a la tàctica de dividir-se en petits grups, prop de 50 antimilitaristes van aconseguir burlar el dispositiu de vigilància i introduir-se al terreny militar. L'acció va transcórrer entre les dotze del migdia i les quatre de la tarda del 22 de març i les darreres per-

sones detingudes van ser alliberades al voltant de dos quarts de set del vespre.

A l'acció hi va participar gent de quasi tots els estats membres de l'OTAN. Tot i que gran part de la gent era belga, cal destacar la presència d'italians de la campanya contra la base de Vicenza o el moviment antiguerres britànic. Dels Països Catalans hi van participar persones del Col·lectiu Tortuga d'Elx, de l'Alternativa Antimilitarista-MOC de València i de Barcelona. Totes van ser detingudes.

Aquesta acció, anomenada *OTAN Game Over*, va ser organitzada per la campanya pacifista antinuclear belga *Bomspotting* i el grup Acció per la Pau.

El 21 de març es van fer cinc tallers simultanis destinats a les persones que procedien de fora de Bèlgica per tal d'entrenar les habilitats necessàries per a l'acció. Es van treballar tècniques per contro-

lar el cara a cara amb la policia, pràctiques d'escalada de les tanques del recinte militar, funcionament en grups d'afinitat i tàctiques per esquivar el cordó policial.

► **La conferència**

Després de la multitudinària acció, el 23 i el 24 de març es va celebrar una conferència de grups pacifistes europeus organitzada pels mateixos col·lectius i la Internacional de Resistents a la Guerra (WRI-IRG). La trobada ha servit per donar un pas decisiu en la coordinació continental del moviment antimilitarista basant-se en la idea que "les guerres comencen a Europa", ja que és on es troba la "xarxa d'infraestructures, transport i indústries militars" que aquestes necessiten per desenvolupar-se. Per tant —continua la reflexió—, "la ciutadania europea es troba capacitada per detenir-les" i per això tots els grups van valorar "molt

Cinquanta antimilitaristes van burlar el dispositiu de vigilància i van introduir-se en el terreny militar

positivament" l'acció contra la seu de l'OTAN. Durant la conferència el seminari titulat *Globalització militar i resistències no violentes a Europa* va proposar noves cites per la lluita pacifista i contra els preparatius de la guerra i les intervencions militars. Es vol que aquesta lluita estigui present en

nous esdeveniments —com el seixantè aniversari de l'OTAN— i que intervingui per obstruir el desplegament necessari de les maniobres militars o de les noves guerres —com la de l'Iran— que ja s'estan preparant.

Aquesta és la tercera cita del procés de construcció d'una xarxa estable de grups antimilitaristes europeus d'acció directa no violenta després de fer-se la conferència triennial de la Internacional de Resistents a la Guerra (WRI-IRG) a Paderborn (Alemanya) el juliol de 2006 i la contracamera pacifista organitzada pel col·lectiu belga *Vredesactie*, també a Brussel·les, el novembre de 2007. Els antecedents d'aquesta coordinació es troben en els bloqueigs de trens militars a Itàlia, València, Bèlgica i Holanda el 2003 i el 2004. ☐

Més info:
www.bomspotting.org
www.vredesactie.be

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

'El Web Negre' duu l'humor polític a internet

✉ Enric Borràs Abelló

L'endemà de les eleccions estatals no tothom analitzava seriosament els resultats electorals, ja que hi havia qui ho feia amb sentit de l'humor. Aquest és el cas d'*El Web Negre* (elwebnegre.com), una publicació digital que ha reprès la tradició de l'humor gràfic i satíric en català a internet i que, més enllà d'altres projectes electrònics com *Això Toca* (aixotoca.com), compta amb precedents com el *Cu-cut*, el *Papitu* o *L'Esquella de la Torratxa*.

Però és sobretot *El Be Negre*, una publicació satírica històrica que es va intentar revifar durant la transició, la que

ha inspirat *El Web Negre*. Segons el ninotaire Kap, Jaume Capdevila, un dels col·laboradors de la pàgina, se senten hereus d'*El Be Negre* —que ja va marcar una època al seu moment— i en volen recuperar l'esperit pel seu sentit satíric, però adaptant-la als nous temps i a les noves eines que pot oferir la tecnologia. Al portal, on podeu trobar textos de periodistes, il·lustracions i vinyetes de ninotaires i dibuixants coneguts o que comencen, s'hi fa humor polític i sobre l'actualitat, tot recuperant l'esperit de les revistes satíriques. I sense cap por, segons Kap: "Podem dir allò que volem perquè no tenim servituds econòmiques".

En total hi col·laboren una trentena de

periodistes i il·lustradors o ninotaires amb sentit de l'humor que volen fer passar una bona estona als lectors, però que també volen passar-s'ho bé ells mateixos dient el que pensen sobre allò que passa. Per això actualitzaran la pàgina cada dijous. Tot i el format digital, volen que *El Web Negre* transmeti una certa "sensació de temporalitat, d'unitat temàtica i redaccional"; que no sigui una mera *web* humorística amb peces deslligades entre si.

L'editorial del primer número de *El Web Negre* diu: "Patirem per la Sagrada Família, patirem per la manca d'aigua, pels pactes postelectorals, per la línia de Molt Alta Tensió i per si continua la Magdalena. Doncs bé, això s'ha acabat! Patir potser

patirem igual, però almenys no ho veurem tot tan negre. Per això neix aquest web amb voluntat i vocació al servei d'aquest poble". I per assegurar aquest objectiu els autors de *El Web Negre* no s'estan de res. Hi podeu trobar il·lustracions, historietes gràfiques, fotomuntatges, un diccionari satíric i textos sarcàstics sobre l'actualitat més fresca. I tot plegat sense gaires límits: s'hi poden veure fotomuntatges de la Ferrussola emmordassada pel partit després de les declaracions sobre Montilla, en Zaplana cremant tots els repetidors de TV3 al País Valencià o, també, referències a la política internacional, com una versió irònica de les olimpíades de Pequín.

Survival lliura el premi a l'article més racista de l'any

✉ Enric Borràs Abelló

Survival (Survival.es), l'organització internacional dedicada a donar suport als pobles indígenes, ha premiat l'article "La tolteria de la plaza Uruguaya", publicat a un dels principals diaris del Paraguai, *La Nación*, amb el guardó de l'article més racista de l'any 2007. Aquesta ONG —fundada el 1969 i amb simpatitzants a 82 països—, que està duent a terme una campanya en contra del racisme als mitjans de comunicació, considera que l'article, publicat el 13 de setembre de 2007, és un exemple de fins

a quin punt es poden maltractar els pobles indígenes als mitjans de comunicació. En concret, l'organització destaca que l'article descriu els indígenes qualificant-los de "neolítics" i de "civilització caduca i marcida" que caldria civilitzar. El text —que fins i tot posa en dubte la humanitat dels indígenes— es queixa perquè el govern del Paraguai permet que instal·lin tendes a la plaça Uruguaya i considera que això destrueix "un lloc atractiu i car" i demostra com es vivia al neolític. L'article compara el campament reivindicatiu dels indis amb un càncer que "escampa pudor, destrucció i

contaminació ambiental" i que imposa un càstig immerescut a la ciutat i als ciutadans que paguen els seus impostos.

L'autor arriba a dir que si els indígenes s'apoderen d'una plaça pública amb el finançament de les ONG podrien fer el mateix amb el govern del país i afegeix que els ciutadans no han de pagar impostos per mantenir "una civilització caduca que ha estat incapaç de mantenir-se a si mateixa". El que han de fer és "civilitzar-se i deixar aquesta estupidesa de preservar una cultura retardada i marcida" o "quedar-se a les muntanyes per continuar convivint amb els ani-

mals". Per tot plegat, l'article defensa que "ja és hora de dir prou a totes les estupideses que ens arriben d'una Europa pletòrica que vol ressuscitar els dinosaures per veure —i no al cine— com un *Trex* devora la gent i, a més, defensar-los perquè la gent són la seva dieta i tenen dret de devorar-la". Finalment, diu que no cal fer cas de les organitzacions d'esquerres ni dels documents oficials europeus o nord-americans perquè els ciutadans del Paraguai no han de suportar els indígenes ni fer cas de ningú i, fins i tot, evoca l'extermini dels pobles indígenes que es va practicar als Estats Units.

El diari 'Público' cau en els mateixos vicis que la competència

✉ Àngelo Pineda

El diumenge 23 de març vam poder llegir un altre capítol d'explotació sensacionalista d'allò que la sociologia urbana coneix com a subcultures juvenils i que determinat periodisme anomena *tribus urbanas*. En aquest cas, la notícia era al diari *Público*, impulsat pel grup Mediapro. Tot i que aquest diari presumeix d'una línia editorial progressista (o molt propera als interessos electorals del PSOE), el periodista Ramiro Varea va considerar que, per escriure l'article titulat "Els grups violents posen en alerta les autoritats", n'hi havia prou consultant les habituals fonts policials. En

aquest cas, un tal David Madrid —un policia infiltrat als Ultra Sur— i el mateix Sindicat Unificat de Policia.

Ignorem si hi ha més motius de preocupació que no abans pel que fa a les activitats de l'extrema dreta, el tema principal de l'escrit. La qüestió més discutible és l'equiparació que estableixen el periodista i David Madrid entre les diferents subcultures urbanes per un costat (neonazis amb punks, *latin kings*, *netas*, *rash* o *sharp*) i entre els *skins* de l'extrema dreta i els moviments socials o ideològics per un altre (anarquistes i okupes principalment). L'equiparació està totalment fora de lloc: més enllà de les simpaties que puguin desmentir els diferents grups o corrents, la

naturalitat de cadascun d'ells és significativament diferent.

Fins i tot la referència als incidents de Tirso de Molina, a Madrid, omet un fet fonamental per la comprensió dels fets: el permís concedit des de les autoritats de Madrid per a la celebració d'un acte amb un contingut marcadament xenòfob en un barri especialment hostil a aquest tipus de pronunciaments.

Pel que fa a la descripció d'aquest conglomerat arbitrari, Ramiro Varea recau en els estereotips. Per exemple, la informació dels *latin kings* i els *netas* sembla fruit d'una operació de tallar i enganxar a partir dels últims reportatges de *La Vanguardia* —que no són precisament un

exemple de bones pràctiques periodístiques—, perfils psicològics inclosos. Per la seva part, la informació relativa als *skins* (nazis, *reds*, *sharp* i *rash*) no és pas nova, sinó molt superficial. Com a detall il·lustratiu, aquestes descripcions van acompanyades de dos infogràfics trets directament del llibre *Tribus urbanas: ritos, símbols y costumbres*, escrit pel policia David Madrid en col·laboració amb Jorge Murcia.

Aquests tics informatius resulten prou clarificadors de com entén el progressisme el diari *Público*. I és que sempre hi ha hagut una certa distància entre allò que els grups socials pensen sobre si mateixos i allò que són realment.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Ràdio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Ràdio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Ràdio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

UN ALTRE PUNT DE VISTA
 Diagonal
 PERIÒDICO

Llibreria Distrivinyes
 Llibre polític, crític...
 Editorials: Virus, Vosa, Txalaparta, Hiru, El Jonc
 C/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
 08012 Gràcia, Barcelona
 Telèfon 933 683 901
 distrivinyes@yahoo.es

Lapsus espectacles
 Lapsus Espectacles
 Sensibilització i crítica social
 www.lapsusespectacles.com
 info@lapsusespectacles.com
 93.310.60.95

Pastisseria Santacana
 Petonets
 ESPECIALITAT EN PETONETS
 c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

KASA DE JOVES DE ROQUETES
 Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicicletes, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.
 Gestionen: Rokit Project y Tu
 Vidal i Guasch, 16
 Tel.: 93 2769271
 M L4 Via Júlia

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJA D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADDES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJA DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info Web: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

20 ANYS de directa

www.setmanaridirecta.info

El setmanari dels moviments socials

90 setmanes de premsa lliure

Divendres 18 d'abril
La Farinera del Clot
22h. | 5 euros

Pirat's Sound Sistema
{ Ragga }{ Sants }*

MARAINA
{ Rumba }{ Tàrrrega }*

Pd El Capità
{ Rumba - Salsa }{ Poblenou }*

18h.
Auditori de l'edifici 'Rambla' de la Universitat Pompeu Fabra.
Rambles 30-32.
Entrada per la plaça Joaquim Xirau.

Acte celebració del 20n aniversari de la Directa

Presentació del llibre "La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra"

Centre Cultural La Farinera del Clot
Gran Via 837
M-1 Glòries
BUS 7 56 60 62 92
NITBUS N2

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70

BARCELONA
GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)

HORTA - GUINARDÓ
El Tinter La Plana, 10
Rocaguinarda Xiprer, 13

EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198

POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77

SANT ANDREU
Patapalo Rubén Dario, 25
Bar La Lira Coroleu, 14
Bar La Lluna Ramón Batlle, 17
Andy Blue Can Fabra

TRÈVOL Portugal, 2-4 Baixos
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre

NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82

Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4
Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7

SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 41
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
La Banda Mercat Municipal

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La Resistència Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º

LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discom Alfred Perenya, 64
Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n
La Vella Escola Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves Nou, 9

MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
Els Carlins Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

OTLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2

RIPOLL
Bar l'Obrador c. Estació, 3

SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida Sicília 97

SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60

SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5

TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
Kasalet Societat, 4

VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

L'hort a taula

LA COMBINACIÓ DE CONSCIÈNCIA ECOLÒGICA I SOCIAL, JUNTAMENT AMB LA PREOCUPACIÓ PER LA BONA SALUT I EL BENESTAR, FAN CRÉIXER EL CONSUM DE PRODUCTES ECOLÒGICS I, TAMBÉ, DELS ELABORATS AMB CRITERIS SOCIALS

Aliments d'origen ecològic, de producció local, amb una gestió cooperativa i una cuina amb ritmes d'*slow food*—contraposat al *fast food* d'origen nord-americà— són la tendència actual dels qui volen recuperar l'alimentació com un dels eixos centrals per contribuir a la creació d'un model de societat més respectuós i també per assegurar-se un benestar social i de salut. Aquesta tendència no tan sols pren forma en l'àmbit domèstic, sinó que també s'escampa per les escoles amb els anomenats menjadors ecològics.

↳ Gemma Garcia i Jordi Panyella /campanyes@setmanaridirecta.info/

La Lali és membre d'una cooperativa de consum ecològic de Sant Cugat (Vallès Occidental) i s'hi va incorporar perquè "creia en el model de consum i producció" que proposaven "entre totes les persones" que en formen part. Segons la Lali aquest model té diverses raons de ser. Una d'elles és la relacionada amb el cooperativisme, que li resultava satisfactori pel que significa de "responsabilitats compartides, gestió conjunta dels criteris de compra i de les cistelles". Una segona raó estaria relacionada amb els criteris de proximitat amb el productor i amb el foment d'allò local, de petits productors i de temporada. En resum, diu la Lali, "és un procés col·lectiu per crear un model diferent de consum i, en aquest cas, sobretot de consum de productes ecològics i en alguns casos que tenen relació amb criteris de proximitat, socials i altres criteris que hem anat acordant entre totes".

Un segon aspecte present en aquest tipus de cooperatives de consum de productes ecològics és l'interès per la qualitat, el bon gust i el valor nutritiu que ofereixen els aliments. Seria el cas de l'Àngel, que també és membre d'aquesta cooperativa de Sant Cugat: "Ara torno a menjar bledes perquè he redescobert el seu gust. Ah! I pollastre". Segons la Lali, la salut de les persones té molta relació amb el que menges i consumir d'aquesta manera "pot millorar o com a mínim ajudar a mantenir-se". Afegeix que "la salut pròpia està relacionada amb la salut del planeta" i, per tant, el que la va fer decidir d'incorporar-se a la cooperativa va ser la reflexió "sobre com afecten els nostres actes al nostre entorn", tenint en compte que "l'entorn també som nosaltres".

↳ **L'aposta per la producció local**
La Lali explica que la participació a la cooperativa permet prendre consciència de noves realitats i conèixer coses noves. Per exemple, explica que a la cooperativa tots els productes que els arriben són de temporada perquè prioritzen els pagesos locals: "Això també fa que tots nosaltres tinguem una consciència dels cicles anuals, en aquest cas de les hortalisses, però també podria ser dels fruiters o de la mel". El fet de prioritzar la producció local comporta, per exemple, que "tot i que a Xile ara sí que es poden produir tomàquets", ells no els porten encara que siguin ecològics, ja que els costos ambientals de transport no els semblen assumibles. La Lali conclou: "És com tornar a viure una mica al ritme de la natura de la nostra zona, la zona on vivim".

Aquesta conclusió que afegeix un nou criteri —el de l'adaptació del

ritme humà al ritme de la natura— és un dels eixos que proposa el moviment de l'*slow food*. Com expliquen a la seva pàgina web, "*Slow food* suposa donar la importància que es mereix al plaer vinculat a l'aliment i aprendre a gaudir de la diversitat de les receptes i dels sabors, a reconèixer la varietat dels llocs de producció i dels artificis, a respectar el ritme de les estacions i dels àpats".

↳ **Producció ecològica al menjador de l'escola**

El Manel també és usuari d'una cooperativa de consum i, des de l'inici d'aquest curs escolar, els seus fills també consumeixen productes ecològics a l'escola. Juntament amb dues mares de l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes (AMPA) va començar a elaborar un estudi econòmic i de viabilitat per introduir els menjadors ecològics a l'escola La Salut de Collbató (Vallès Occidental). Fins ara han aconseguit que la pasta, l'arròs, la fruita, la verdura i els llegums —que suposen el 60 per cent del menjar escolar— siguin ecològics.

"Es un procés col·lectiu per crear un model diferent de consum"

Els menjadors ecològics reconecten els infants amb els fonaments dels aliments i són saludables durant el període de creixement quan "el sistema immunitari de la criatura s'està

formant", destaca el Manel. Posant en marxa aquesta iniciativa a l'escola "ens hem adonat que els bons hàbits no estan instaurats dins la societat, que hi ha un nivell baix de cultura alimentària", conclou. Reconnectar els infants amb els fonaments dels aliments passa per entendre l'agricultura ecològica com l'única opció sostenible, que ha de portar implícit "el recolzament als productors locals".

Les motivacions i els procediments són diversos en funció de la situació de cada centre escolar. Mentre algunes escoles han aprofitat la necessitat de prescindir del càtering per introduir menús ecològics, d'altres que ja comptaven amb cuiner o cuinera a l'escola han apostat per la progressiva substitució del menjar industrial per l'ecològic, tot i que aquest canvi significués un petit augment en la despesa dels pares i mares. Segons el Manel, aquests petits ajustos tenen relació amb el fet que l'escola està "a mig camí entre un consum domèstic i un d'industrial", cosa que comporta alguns "problemes quantitat-preu".

Itàlia és el referent per excel·lència a escala europea pel que fa a menjadors ecològics. En aquest país, s'ha desenvolupat aquesta iniciativa en tot tipus de menjadors col·lectius: escoles, hospitals, universitats. L'associació AIAB (Associació Italiana per a l'Agricultura Biològica) i altres entitats de promoció de l'agricultura ecològica van aconseguir que el 2005 se servissin menús ecològics a 647 escoles. A Anglaterra la Soil Association té una forta presència i promou el projecte *Food for live* (Menjar per viure) amb l'objectiu de millorar la qualitat dels menús i l'educació en alimentació. La

proposta d'àpats de l'associació passa per donar suport als productors locals i als productors ecològics i per recolzar la presència dels productes frescos davant dels refinats.

Als Països Catalans cada vegada hi ha més centres educatius que aposten per aquesta transformació. Una de les escoles pioneres —i que alguns pares i mares de Collbató van visitar abans d'endegar el projecte a La Salut— és l'escola Bruguera de Girona, que fa sis anys que ofereix productes ecològics als seus alumnes assessorada per la cooperativa de consum el Rebost i que avui dia compta amb quasi el 100 per cent del menú ecològic. En canvi, l'escola Nostra Llar de Sabadell (Vallès Occidental) va començar el projecte introduint només la carn ecològica durant el primer any. Al País valencià els menjadors ecològics del Col·legi Públic Verge dels Desemparats d'Oli-va, a Sabor, són una experiència que es va iniciar fa dos cursos i que es va consolidar absolutament el curs passat.

L'escola Bruguera de Girona fa sis anys que ofereix productes ecològics als seus alumnes

Més de 2.500 nens i nenes, professorat i monitors i monitores mengen diàriament a través del projecte Menjadors Escolars Sostenibles (MES) de la Fundació Futur, una proposta renovadora enfocada des de quatre perspectives —l'alimentària, l'ambiental, la social i l'educativa— que pretén aconseguir una restauració escolar sostenible. En la dieta escolar prioritzen els aliments no precuinats ni precongelats. Es procura que els productes tinguin un origen regional o local i que els menús escolars siguin biològics. Les fruites són majoritàriament de temporada i utilitzen tants productes de comerç just —que també són ecològics— com sigui possible.

Albert Garcia

També es procura que els escolars recuperin el gust per alguns aliments integrals, ja que no només tenen més gust, sinó que són més saludables.

Però els recursos per transformar els menjadors escolars són diversos. La Salut de Collbató compta amb la cooperativa Hortec com a proveïdora majoritària. Des de l'any 1991 Hortec facilita la tasca comercial i de distribució dels productes de la terra, amb producció pròpia i amb els contactes amb persones sòcies actives

“Estem afinant els menús perquè hi hagi menys ‘fritangues’”

que formen part d'empreses familiars agràries. Paral·lelament a la normalització del consum ecològic dins l'escola, el Manel emmarca aquesta transformació en un projecte escolar més global, sa i sostenible: “Estem afinant els menús perquè hi hagi menys ‘fritangues’, més vapor, més peix i menys carn”. Un projecte que no tan sols implica els nens i nenes, sinó que també en fa partícips el professorat i el monitoratge que hi menja cada dia. “Hem contactat amb una dietista d'Esparreguera per organitzar cursos de cuina sana i natural oberts a tothom”. També procuren que durant la franja horària de menjador les persones responsables expliquin a les criatures les novetats en l'alimentació que s'introdueixen progressivament. La Carla va viure l'inici del

menjador ecològic a Collbató i explica amb satisfacció que “tot i que van notar canvis en les textures i els colors d'alguns aliments”, de seguida van aprendre a valorar-ho i a adaptar-s'hi. La Txell –una alumna de vuit anys de La Salut– remarca que el menjar ecològic és aquell que no té “flit”, és a dir, aquell que no utilitza fertilitzants ni plaguicides químics. Tant ella com l'Anna, la seva germana de dotze anys, estan d'acord amb aquest canvi a l'escola perquè tenen clar que “és més sa”. Han percebut canvis, com que el formatge ha desaparegut dels espaguetis amb tomàquet perquè encara “no han trobat formatge ecològic”, o que alguna fruita o verdura ja no hi és “perquè no és de temporada”, argumenta l'Anna.

El Manel sempre diu que haver tirat endavant aquest projecte a iniciativa dels pares i mares és un veritable exercici de “participació ciutadana” i que cal aprofitar aquests espais. Per aquesta raó el projecte de La Salut de Collbató va més enllà dels menjadors ecològics i s'encamina a fer el cim per poder declarar-se Escola Verda: “Estem començant a introduir paper reciclat, material escolar ecològic, carmanyoles pels esmorzars, toballons de roba...”. D'aquesta manera l'escola, com a model

de valors, passaria a ser també un model de consum.

Transformar els hàbits d'alimentació dins una escola, segons el Manel, també pot ser un impuls per transformar-los en l'àmbit domèstic, si encara no s'ha fet. Reconnectar les criatures amb la importància de menjar sa i menjar bé obre les portes a entendre la importància del recolzament a la pagesia i als productors locals que segueixen procediments respectuosos amb la natura sota uns patrons

L'escola, com a creadora de valors, passaria a ser també un model de consum

sostenibles de producció i de consum, patrons cíclics, igual que els processos cíclics de la natura. Per fer possible i extensible la introducció d'aliments ecològics a les escoles –tal com es va valorar a les recents Jornades de menjadors ecològics a Tàrraga i Manresa– s'han d'unir sinèrgies i crear una xarxa que uneixi experiències i iniciatives i que doni les regnes de la seva producció a l'agricultor. ☺

‘Slow food’: menjar bé i sa per viure millor

El moviment *slow food* va ser fundat per l'italià Carlo Petrini l'any 1986 i tres anys més tard es va convertir en una associació internacional. Actualment compta amb gairebé 100.000 persones inscrites i es desconeix el nombre total de persones que el practiquen. Existeixen seus a Itàlia, Alemanya, Suïssa, els Estats Units, França i el Japó, tot i que les adhesions arriben de més de 122 països.

El principal postulat de l'*slow food* –tal com el defineixen en la seva presentació– “suposa donar la importància que es mereix al plaer vinculat a l'aliment i aprendre a gaudir de la diversitat de les receptes i dels sabors, a reconèixer la varietat dels llocs de producció i dels artificis, a respectar el ritme de les estacions i dels àpats”. Així doncs, aquest moviment proposa conjugar el plaer i la reivindicació del dret de gaudir de totes les persones amb un nou sentit de la responsabilitat, una actitud que el moviment *slow food* ha anomenat “ecogastronomia” i que és capaç d'unir el respecte i l'estudi de la cultura gastronòmica amb el recolzament a les persones que s'ocupen de defensar la biodiversitat agroalimentària.

El moviment d'*slow food* sosté la necessitat d'educar el gust com la millor defensa contra la mala qualitat, els fraus alimentaris i la “mac-

donalització” del menjar. Així s'evitarien algunes conseqüències del *fast food*, com la de la Karine, una noia nord-americana que entenia el fet de menjar “com un tràmit que he de fer per poder continuar treballant”. La proposta *slow food*, doncs, també incorpora la voluntat de repensar els ritmes de vida.

Finalment, l'*slow food* proposa salvaguardar la cuina local amb produccions tradicionals com a eix per fomentar un model d'agricultura menys intensiu i més net, basat en els coneixements i el *savoir faire* de les comunitats locals. Aquest seria l'únic model “capaç d'oferir perspectives de desenvolupament fins i tot a les regions més pobres del planeta”, ja que “al considerar el valor d'un aliment en sí –sigui fruita o un plat típic– no es podrà prescindir de la seva relació amb la història, la cultura material i l'ambient en el qual es va originar”.

La Xarxa Slow Food es subdivideix en seus locals anomenades *Condotte* a Itàlia i *Convivium* a la resta del món. Cada *Convivium* organitza cursos, degustacions i àpats –entre altres activitats– a més de promoure campanyes coordinades a escala mundial. Als Països Catalans trobem *Conviviums* a Barcelona, València, les Illes Balears, les Terres de Ponent, Tarragona, Manresa i Sitges.

Per contactar:

WWW.FUNDACIOFUTUR.ORG • WWW.HORTEC.ORG
 WEB DEL MENJADOR ECOLÒGIC DEL CEIP LA SALUT DE COLLBATÓ:
 HTTP://PHOBOS.XTEC.CAT/CEIP-LA-SALUT/MENJADOR/

c/ Escorial 33 Barcelona
 Telèfon 932 840 904
 disco@disco100.com

arc
 cooperativa
 www.arccoop.coop

La Maria de Valls
 grow-shop
 Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
 43800 Valls (Tarragona)
 Telèfon: 977 608 329
 lamariadevalls@hotmail.com
 www.lamariadevalls.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA
 So i llums
 T: 93 443 01 90
 F: 93 329 71 52
 autonomia@autonomiadespectacle.com
 AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

mooncup®
 Copa Menstrual
 Reutilitzable

Lacitativinvisible
 C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

L'Eixample que no va ser

UN LLIBRE RECUPERA LA MEMÒRIA DE L'ARQUITECTE ANTONI ROVIRA I TRIAS, AUTOR DEL PROJECTE ORIGINAL DE L'EIXAMPLE DE BARCELONA

Planols i retrat de l'arquitecte Antoni Rovira i Trias

L'Eixample de Barcelona és l'obra per la qual ha estat recordat l'arquitecte Ildefons Cerdà. El que poca gent sap, però, és que el Pla Cerdà, que ha configurat la Barcelona moderna, no s'hauria d'haver fet mai. El projecte que va resultar guanyador del concurs públic de l'Ajuntament de Barcelona per construir la nova Eixample el va guanyar un altre arquitecte, la memòria del qual ha estat històricament menystinguda: Antoni Rovira i Trias. El govern espanyol de l'època va passar per sobre de la decisió del consistori de la capital catalana i va imposar el projecte de l'arquitecte Cerdà. Un llibre de l'historiador Eloi Babiano explica l'Eixample que no va ser.

☞ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

La Barcelona de finals del segle XIX no es distingia pas pel confort de les seves condicions de vida. Una ciutat encara emmurallada, amb un espai escàs per a la construcció de nous habitatges, amb una gran concentració fabril als barris del Raval i Sant Pere. El treball infantil era la norma, l'alimentació era precària i la cobertura social de les classes populars gairebé inexistent. Afegiu al còctel la inestabilitat política, un índex d'atur alt, les epidèmies i les successives bullangues obreres. El

tema de l'eixample de la ciutat i la resolució del seu futur urbà era d'una urgència immediata.

L'Ajuntament volia un nou barri que esponges la ciutat i l'unís amb els nuclis i viles del Pla de Barcelona. El projecte que va resultar guanyador del concurs públic que va convocar l'Ajuntament de Barcelona l'any 1856 va ser el de l'arquitecte Antoni Rovira i Trias. Rovira era l'arquitecte municipal de la ciutat i entre les seves portacions destaquen alguns dels mercats més importants de Barcelona —com el del Born o el de la Concepció—, l'antic escorxador municipal o el famós campanar de Gràcia. Però finalment el govern espanyol va encarregar unilateralment un projecte a Ildefons Cerdà.

Quins van ser els motius del bandejament de Rovira i Trias? L'historiador Eloi Babiano reivindica la figura de l'arquitecte oblidat a l'hora que intenta treure'n l'entrellat a *Antoni Rovira i Trias. Arquitecte de Barcelona* (Viena Edicions, 2008). Babiano explica que "tot i que avui dia només podem fer hipòtesis, sembla que els contactes nombrosos que tenia Cerdà a la capital de l'estat, on residia habitualment, li van servir de molt". Segons Babiano, "no és gens descartable que la seva relació amb Pascual Madoz, antic governador civil de Barcelona i en aquells moments Ministre d'Hisenda del govern espanyol, fos un dels motius". "No

sabem si hi va haver o no una mà negra en la seva designació, però el que és evident és que l'Ajuntament de Barcelona no va pintar res en una obra que l'afectava moltíssim", rebla Babiano.

Un model de ciutat radial

Quines eren les diferències bàsiques entre la idea de Rovira i Trias i la de Cerdà? El projecte del primer proposava un model de ciutat radial en què els diferents sectors —tant de la població com del teixit social— estaven estructurats en tres àrees. Una complexa però ben tramada malla circular d'illes rectangulars amb pati central i d'una alçada màxima de dinou metres que partien d'un centre comú amb la ciutat vella: la plaça de Catalunya, un espai central i emblemàtic que el projecte de Cerdà ni tan sols preveia, ja que desplaçava el nucli de la ciutat a la plaça de les Glòries.

Rovira preveia unir la ciutat amb les viles del Pla de Barcelona, com Gràcia o Sants, mitjançant una xarxa de vies radials i naturals. Un element que tampoc va tenir en compte el projecte de Cerdà, molt més centralista, que plantejava un "Eixample il·limitat" que passava per sobre de zones ja construïdes en alguns barris. Babiano explica que "Rovira volia i preveia un enllaç natural amb els pobles del Pla de Barcelona que Cerdà obviava perquè els considerava nuclis d'escassa importància" i menyspreava les seves trames urbanes".

Un model burgès?

Els defensors del Pla Cerdà han argumentat que el projecte de Rovira i Trias era excessivament burgès i monumental, ja que els obrers i la indústria quedaven allunyats del centre i, en canvi, el pla de Cerdà optava per una concepció funcional amb una trama regular i uniforme, amb l'objectiu bàsic de facilitar noves vivendes a les classes populars.

Babiano, però, discrepa de les intencions obreristes de Cerdà. "El Pla Cerdà es basava únicament en la construcció de nous habitatges en terrenys de propietaris burgesos. No preveia cap fàbrica al centre de la ciutat". Aquest sembla ser, precisament, el nus de la qüestió: les 1.100 hectàrees que, de cop, es posen al mercat. "Un eixample és una oportunitat per especular per part dels propietaris dels terrenys i aquests són burgesos,

per defecte. La gent pobre no acostuma a tenir terrenys en venda". En el seu pla inicial, Cerdà preveia que l'illa de cases de l'Eixample havia de ser només parcialment edificada, amb només dos laterals ocupats per edificis de com a màxim una planta i quatre pisos, amb jardins i espais comuns per al lleure ciutadà. Aquesta idea mai es va arribar aplicar per la pressió dels propietaris.

Segons Babiano "els dos plans eren igual de burgesos". "Segurament els avantatges que pretenia el pla de Rovira per damunt del de Cerdà eren els de convertir Barcelona en una ciutat capital amb els seus serveis, monuments, palaus o jardins, a l'estil de París o Viena". En canvi, "Cerdà va preconitzar una ciutat uniforme i de tipus magatzem, més d'acord amb els desitjos centralistes de Madrid".

Una xarxa viària per la repressió

Del Pla Cerdà, també se'n ha d'illot el model de xarxa viària que proposava, amb carrers molt amples travessats de manera perpendicular per altres del mateix estil —com a ciutats com Manhattan i Chicago— i que té un gran avantatge: facilita la repressió militar de qualsevol moviment de masses. Com explica Babiano al seu llibre, el nou traçat quadrangular permetia

sufocar qualsevol bullanga amb unes coordenades de foc d'artilleria i els carrers amples i rectes facilitaven a les tropes un accés ràpid i senzill davant els avalots i les revoltes. Ben al contrari dels carrers irregulars de la Barcelona vella i, probablement, dels que proposava Rovira. Cal suposar que a Cerdà —que era enginyer de camins de l'Estat— això no li va passar per alt.

Pim-Pam-Pum

“No som l'avantguarda de res”

Naraina

WWW.NARAINA.ORG • WWW.MYSPACE.COM/NARAINARUMBNBASS

Naraina surt als escenaris amb un nou disc autoeditat sota el braç. *Naraina nano!* és el llarga durada d'aquest grup de Ponent que autodefineix el seu estil com a “rumb'n'bass”. Tot i ser el seu primer treball “oficial”, ja fa temps que es mouen amunt i avall i han fet més de 100 concerts arreu del territori. Nascuts d'altres grups com Zea's i Alquimistes folls, parteixen de la rumba però hi introdueixen de tot. “Una mescla de rumba, rock-funky i a veure el què surt”, com diu en Siscu Ayala, bateria del grup. Tot plegat, però, amb molt de respecte, remarquen. La presentació del disc serà a la sala Boite de Lleida, el proper 25 d'abril. Uns dies abans, el 18 d'abril, participaran en el concert pel segon aniversari de la Directa a Barcelona.

Estel B. Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

El disc us l'autoediteu amb el segell Capullo Récords. Algunes pistes més?

Carles Miñarro (veu principal i guitarra espanyola): Capullo Récords és un segell que van crear un grup de Verdú, els Dolton. Ens va agradar la idea i vam pensar que, abans de fer un altre segell, feiem pinya. Ara és bàsicament un domini d'internet.

Alhora, al vostre web destaqueu la necessitat –referint-vos al segell– de promoure més els grups “alternatius” de Ponent...

Siscu Ayala: A Lleida hi ha una mica la cultura de la “verbena”. Un representant lloga un espai de temps que ha d'omplir. No és tant important, a grans trets, el que hi posi, sinó que ompli tres hores de ball. I si són versions, millor. Si fas ball i fas versions, la gent s'emborratxarà i farà festa. Però no potencies el producte propi.

Josep Maria Cortadellas (guitarra elèctrica i veus): I que consti que no

ens queixem, al contrari. Autoeditem el disc i enfoquem el problema.

Doncs anem al disc. Els vostres temes van des de les lluites més punyents a les contradiccions sentimentals quotidianes...

Carles Miñarro: Crec que no som un grup que es dediqui a fer cançons d'amor. Alhora, aquí nosaltres no som l'avantguarda de res. Escrivim de les coses que ens afecten a nosaltres igual que afecten a tothom. I ens afecten els sentiments i ens afecten les injustícies socials.

Sou coneguts per intensos directes i amb una rumba més canyera del que habitualment sentim. Cap on la feu caminar?

JMC: Nosaltres fem caminar la rumba catalana cap al rock. Els directes són més contundents. Potser no és una rumba tan festiva...

CM: La rumba camina sola. I nosaltres hem agafat el camí que tira més cap al rock.

I alguna cosa més?

SA: Dir que Capullo Récords resta obert a tothom que s'hi vulgui afegir...

CA: Sí, bé, depèn...

Un premi per la memòria

SEGONA EDICIÓ DELS PREMIS LITERARIS I

DE FOTOGRAFIA PABLO DíEZ

II Premis Pablo Díez

27 DE MARÇ 19H. FAVB.

C. OBRADORS, 6, BARCELONA.

WWW.PABLODIEZ.COM

Blanca Balanyà

/cultura@setmanaridirecta.info/

Poques històries han sacsejat tant les consciències dels barcelonins com la de Pablo Díez. El cas d'aquest conductor d'autobús que es va treure la vida l'any 2004 després que TMB el fes fora de la feina acusant-lo falsament d'haver robat l'import d'un bitllet –1,10 euros– va esdevenir tristament famós. No només pel tràgic succés en si, sinó perquè la família de Díez, en una mostra de coratge, va encetar una lluita legal contra l'empresa i en va sortir guanyadora: TMB va reconèixer la impropedència de l'acomodament. No és sobrer recordar la dignitat de la lluita dels familiars de Pablo Díez, ara que tornen a estar sobre

la taula les reivindicacions laborals dels conductors d'autobús.

Per recordar la memòria de Díez, la Plataforma d'amics i familiars que va impulsar la campanya en defensa del seu honor fa dos anys que organitza un premi literari i de fotografia que porta el seu nom. El 27 de març, a la seu de la FAVB, es farà l'entrega del premi d'enguany. El guanyador del premi literari, dotat amb 400 euros, ha estat Joan Santó, de Sant Cugat del Vallès, amb el relat *Humanitat encongada*. Al concurs s'hi han presentat 81 treballs procedents de tot l'Estat espanyol, Argentina, Colòmbia i Xile.

Enguany es fa entrega per primera vegada d'un premi de fotografia. El guanyador del primer premi, dotat amb 400 euros, ha estat José Ramón

Moreno, de Saragossa, amb una fotografia titulada *Ellas miran adelante*, que està presa durant una manifestació ciutadana contra la violència racista. Així mateix, el jurat ha concedit dos accessits dotats amb 200 euros cadascun. Els guanyadors han estat Jairo Rogelio Vega, de Lima (Perú), amb la fotografia *iHasta cuando!* –captada durant una manifestació de professors que reclamen un augment de sou a l'avinguda Abancay de Lima– i Ariel Devoto, de la Plata (Argentina), amb una imatge titulada *Organización y lucha* que està feta al pont Pueyrredón el 26 de juny de 2007, quan es complien cinc anys de l'assassinat dels *piqueteros* Maximiliano Kosteki i Darío Santillán a mans de la policia de Buenos Aires.

Rugits contra Babilònia

EL PERIODISTA MUMIA ABU-JAMAL

REPASSA LA TRAJECTÒRIA DEL PARTIT PANTERA NEGRA DES DEL CORREDOR DE LA MORT

‘Queremos libertad. Una vida en los Panteras Negras’ MUMIA ABU-JAMAL. INTRODUCCIÓ DE KATHLEEN CLEAVER VIRUS EDITORIAL, 2007

Roger Palà

/cultura@setmanaridirecta.info/

Fer periodisme de denúncia des del corredor de la mort no és fàcil. Que algú s'hi atreueixi i que el resultat sigui excel·lent ha d'estar només a l'abast de persones extraordinàries. Aquest és el cas del periodista i activista negre Mumia Abu-Jamal, empresonat des de 1981 i condemnat a la pena de mort pel presumpte assassinat d'un policia blanc en un procés ple d'irregularitats. *A Queremos libertad. Una vida en los Panteras Negras* (Virus Editorial, 2008) narra en primera persona, però amb ànim acadèmic, la colpidora història del Partit Pantera Negra, l'organització revolucionària que durant els anys seixanta i setanta va esdevenir un referent per la lluita dels drets de la població de color als Estats Units. Publicat als EUA l'any 2004, la incansable editorial Virus l'edita ara en la seva primera traducció espanyola,

amb una introducció de l'activista Pantera Kathleen Cleaver.

Reconstruir la història dels Panteres Negres és complicat. Qui vulgui fer-ho s'haurà d'enfrontar en primer lloc a la història oficialista que ha presentat el moviment no-violent pels drets civils encapçalat per Martin Luther King com l'únic referent de la lluita dels afroamericans contra l'Amèrica racista i segregadora. El somni de Luther King va ser un referent, però no l'únic. També hi ha hagut qui ha recorregut a les armes per defensar-se. La història de la resistència armada de la comunitat negra contra el racisme i la supremacia blanca és llarga i ha existit pràcticament des del temps de l'esclavisme. Durant el segle XX s'ha expressat sota formes diverses. Per exemple, a través d'organitzacions com la Nació de l'Islam, liderada per Malcom X i partidària del nacionalisme negre, és a dir, l'autodeterminació dels afroamericans dels Estats Units, per crear un

nou estat oposat a l'opressió i el racisme blancs.

El Partit Pantera Negra va prendre algunes de les bases del pensament *malcomista* i les va empeltar d'internacionalisme en un context en què prenién força els moviments revolucionaris arreu del món. El Partit, d'inspiració marxista i maoista, va arribar a tenir un fort implantament arreu dels Estats Units. Els seus militants armats –emparrats en la Constitució americana, que permet la possessió d'armes sempre i quan es portin visibles, van organitzar patrulles d'autodefensa arreu dels guetos per fer-se respectar davant d'una policia racista i descontrolada.

El Partit Pantera Negra només va poder ser liquidat gràcies a una tasca ingent dels serveis d'intel·ligència de l'FBI. La guerra bruta, amb infiltració i espionatge a gran escala, va acabar propiciant l'escissió dels Panteres en mil i una organitzacions. Tot i això, avui dia encara continua essent un referent per a milers de joves afroamericans.

Publicitat

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

La memòria de les bombes

'MIRANT EL CEL'. Jesús Garay
83 MINUTS. FICCIÓ DOCUMENTAL. 2008
VERSIO ORIGINAL EN CATALÀ, CASTELLÀ I ITALIÀ.
PRODUCTORA: MASSA D'OR

✉ **Aleix Poruc**
 /cultura@setmanaridirecta.info/

El cinema Coliseum, situat a la Rambla de Catalunya de Barcelona, el 17 de març es va omplir de polítics, periodistes, artistes, socis d'un conegut i relativament nou "club de cultura" i gent diversa. S'estrenava un nou treball filmogràfic del director Jesús Garay, autor de films amb cert ressò com *La Mari* (2002) o *Kràmpack* (2000). Nascut a Santander però català d'adopció, Garay s'aventura amb *Mirant al cel*, un film curiós i colpidor on les escenes dels bombardejos de Barcelona d'ara fa 70 anys es barregen amb experiències de la família Goytisolo i amb els relats de protagonistes que els van viure en primera persona. Tot plegat lligat a través d'una història fictícia rocambolesca en la qual la neta d'un supervivent

—periodista— burxa un reconegut crític literari italià que havia sobrevolat Barcelona dins un dels "ocells" que hi van sembrar la mort. Paolo Ferrari i Gabriela Flores en són els protagonistes.

La pel·lícula s'estrena ara i aquí no per un motiu casual. Els dies 16, 17 i 18 de març de 1938 diversos esquadrans de l'aviació italiana destacada a Mallorca van sobrevolar la ciutat de Barcelona i hi van deixar caure tones de bombes. La bomba més sanguinària va ser la que va caure just davant del Coliseum, sobre un camió carregat d'explosius. Els edificis més nous de la vora no van resistir la destrossa. Una pel·lícula documental d'aquestes característiques sempre és difícil de fer. I ni la productora —Massa d'Or— ni el director es queden curts en l'intent de reproduir el terror feixista amb efectes especials i imatges gravades actualment com si fossin de l'època. La música de Fermín

Muguruza dona un cert toc melancòlic i alhora punyent al film.

El documental de Garay té el suport del Memorial Democràtic, impulsat per la Conselleria de Relacions Institucionals i Participació que comanda Joan Saura. El Memorial, a través de múltiples iniciatives, ha posat molt d'èmfasi en la recuperació de la memòria de diversos episodis de la Guerra Civil: resseguiment, adequació i senyalització de trinxeres i monuments, algun homenatge... Tot i això, la història cal recuperar-la sencera i es troben a faltar actes per recordar, per exemple, la figura d'Andreu Nin, sindicalista i militant de referència del POUM desaparegut a mans del PSUC després de les purgues dels Fets de Maig de 1937. Potser perquè aquest històric partit avui està integrat —amb el permís del PSUC Viu— dins d'ICV? La història sempre és polièdrica i la seva recuperació tot just comença.

'Primer recull de contes antiautoritaris'

DIVERSOS AUTORS
NEGRES TEMPESTES, 2007

El col·lectiu llibertari Negres Tempestes presenta el resultat del primer certamen de contes antiautoritaris. Un recull de narracions editat en llicència *Creative Commons* que engloba des de mons fantàstics fins a realitats cruels. També ofereix un combinat curiós entre revolucions, sabotatges, repressió salvatge i la Bruixa Maduixa. Les diferents autores s'endinsen en universos diferents amb un element bastant comú: la crítica als sistemes d'aquests mons i la persecució de qualsevol forma de dissidència, explícita o no tan explícita. Un dels altres elements

comuns a gairebé tots els contes és l'estil desenfadat i fins i tot transgressor de la sintaxi, la gramàtica i l'estructura literària lògica. En definitiva, un element més —i prou necessari— de construcció contracultural a l'abast de tothom. MARTA CAMPS

Amparanoia

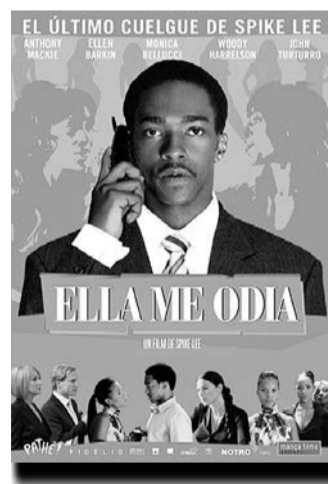
'SEGUIRÉ CAMINANDO'
(VIA LACTEA/PIAS)
FUSIÓ

Amparo Sánchez posa punt i final als seus deu anys de carrera musical al capdavant d'Amparanoia amb l'edició d'un doble CD i d'un DVD. Hi trobem el concert enregistrat el novembre de 2006 a la sala Apolo de Barcelona que, tot i que no depara cap sorpresa de calibre, deixa plasmada tota la vitalitat de la banda. De regal, un segon disc amb una sèrie de remescles i rareses mai fins ara recopilades. Petites perles per als fans, com una remescla d'"El destino" de la mà de Kaki Arkarazo (Negu

Gorriak) on sentim la inconfusible veu de Dani Macaco, una versió del reggae de George Boswell "Blood & Fire" amb les veus de Manu Chao i Gambeat o "Tu calle", maqueta inèdita de la sintonia del magazín de La 2 D-calle, presentat per Cayetana Guillén. La cosa es remata amb un DVD amb el concert de l'Apolo i el documental *Antes de hoy*. Un CD-DVD amb regust de comiat temporal d'una de les veus femenines més rebels i consistents de les músiques mestisses. ROGER PALÀ

'Ella me odia'

(MANGA FILMS, 2004) EDICIÓ EN DVD, 2008
DIRECTOR: SPIKE LEE | GUIONISTES: MICHAEL GENET, SPIKE LEE
INTÈRPRETS: ANTHONY MACKIE, KERRY WASHINGTON, ELLEN BARKIN, DANIA RAMÍREZ
DURADA: 132 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

Un alt executiu perd la feina per denunciar les irregularitats que hi ha a la seva empresa. Per mantenir el seu tren de vida es dedica a prenyar dones homosexuals per diners. Spike Lee (*Malcolm X*) signa amb *Ella me odia* un dels seus treballs més estranys, que combina una mirada —en general amable— als nous models familiars, denúncies de racisme i crítiques als crims especulatiu de les altes finances —amb el cas Enron en el record. Lee no aconsueix el miracle de cohesio-

nar materials que semblen demanar llenguatges diferents (de la comèdia sexual al drama existencial d'un individu desubicat en un món dominat pels diners al qual critica i del qual és partícip), però ofereix una obra estimulante, amb moments de gran intensitat i força vida. Amparant-se en un metratge extens, Lee separa les diferents trames en la mesura del possible, mentre esquitxa la narració amb alguna escena visualment molt poderosa. IGNASI FRANCH

'A las ocho en el Bule'

XAVIER SILVEIRA
TXALAPARTA, 2008

La *kale borroka* és un fenomen que colpeja els carrers d'Euskal Herria des de fa trenta anys. Ha evolucionat amb els seus protagonistes, joves utòpics que consideren que d'aquesta manera els seus somnis es materialitzaran abans. O potser la duen a terme com a revenja? És lícita una *clenxa* abans de creuar contenidors i autobusos? Amor, sexe, odi, por, venjança, drogues... Un còctel explosiu que és llançat de la mà d'un jove escriptor de Lesaka, Xavier Silveira, a través de la inefable punteria de la gent de Txalaparta. Narra la història de diversos joves militants de l'esquerra *abertzale* immersos en una atabalada vida d'activista. L'obra acosta la lectora de manera punyent a la realitat d'una societat tocada per la violència. Un llibre amè, amb bones dosis d'humor, amor, paraules clares i accions contundents i ben descrites. Qui signa aquestes línies no voldria trobar-se en la pell de la protagonista. ARES ARBÓS

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

jornades la barceloneta parla y decide

29 de marzo 10:30 AM
centro cívico

30 de marzo 11:00 AM
Plaza del mercado

El objetivo de generar y activar las redes de apoyo vecinal, mejorar el perfil comunitario y promover la participación en el barrio de una manera más activa y comprometida. Con este propósito se han organizado estas jornadas que servirán para que los vecinos conozcan mejor su barrio y sus necesidades, y para poder discutir y decidir sobre las acciones que se van a realizar en el barrio.

El sábado 29 de marzo se celebrará en el Centro Cívico de la Barceloneta, a las 10:30 AM. El domingo 30 de marzo se celebrará en la Plaza del Mercado de la Barceloneta, a las 11:00 AM.

Con el objetivo de generar y activar las redes de apoyo vecinal, mejorar el perfil comunitario y promover la participación en el barrio de una manera más activa y comprometida. Con este propósito se han organizado estas jornadas que servirán para que los vecinos conozcan mejor su barrio y sus necesidades, y para poder discutir y decidir sobre las acciones que se van a realizar en el barrio.

29 I 30 DE MARÇ JORNADES: LA BARCELONETA PARLA I DECIDEIX

Dissabte 29. Centre Cívic Barcelonea. Carrer Conreria. Barcelona. Diumenge 30. Plaça del mercat. Plaça Poeta Boscán. Barcelona.

Els dies 29 i 30 esteu totes convidades a unes jornades fetes des del barri i per al barri. La idea és crear, a través de diferents eines de participació i interacció, un espai per la reflexió i la imaginació col·lectiva al voltant de la Barceloneta: com veiem la Barceloneta i com ens agradaria veure-la. Així doncs, es dibuixen dos moments: primer ens informem i analitzem com està el barri i després, a partir d'aquí, fem volar propostes.

ORGANITZA: PLATAFORMA EN DEFENSA DE LA BARCELONETA I AAVV DE L'ÒSTIA

GRAN INAUGURACIÓ Dissabte 28 de març de 17h a 19h!

el brot

PRESENTA...

Dansa del ventre espai
Frosia (Gina)
Frosiós Flamencs (Gina i Jordi)
Pau de Nit (ambientament)
Moulay a càrrec de Núria Prims
Amanda Jayne (sopar)
Guspies Band (rock gypsy swing)
El Pogo del Organillo (The Pogo of the Old World)
Performance a càrrec de Diablos de Sant Andreu + DJ Mikiña Sabotage VJ's

...TOT AIXÒ PRESENTAT PER...
LA LOLI

DIVENDRES 28 GRAN INAUGURACIÓ DE EL BROT A LA FARINERA DEL CLOT

17h. Centre Cultural La Farinera del Clot Gran Via 387. Barcelona

Tarda d'espectacles amb dansa, teatre, poesia, percussió i performance a càrrec de Diablos de Sant Andreu i nit de festassa amb Amanda Jayne, El Pogo del Organillo i Guspies Band

ORGANITZA: EL BROT

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 27

Xerrada-debat sobre la campanya Ens preocupa aquesta democràcia i les penes-multa. Amb passi de vídeo.

19h. Casal de Barri Can Calders. C. Francesc Saez, Sant Feliu de Llobregat. Organitza: Assemblea Popular de Sant Feliu.

preocupa...

XERRADA: Les penes multa

dijous 27 de març a les 19h
CASAL DE BARRI CAN CALDERS
C/ Francesc Saez, 2
Sant Feliu de Llobregat

Kafeta 'El canrejo ermitaño'

21:30h. Kan Kadena. C. Laureà Miró, 130. Esplugues de Llobregat. Espectacle 'S.O.S. Marionetas'. Projectió del documental *Surplus*. Organitza: Kan Kadena

Exposició 'La Revolució Llibertària'

10h-14h i 16h-20h. Casa de Cultura de Girona. Plaça de l'Hospital, 6. Girona. Del 25 al 30 de Març, en commemoració del setantè aniversari del 19 de juliol de 1936. Organitza: CGT.

Exposició de Pintures de Marc Albà 'The uranium corn flake'

Fins al 15 d'abril a l'Antic Teatre. C. Verdager i Callis, 12. Barcelona. L'obra de Marc Albà aborda temes actuals tot evocant imatges del passat mitjançant l'estètica pop i un estil underground. Les fotografies d'ícones del segle XX es barregen amb missatges ocults i dobles sentits que posen de relleu el caràcter reivindicatiu i inconformista de l'artista. Organitza: Antic Teatre - Espai de Creació

DIVENDRES 28

Xerrada 'Les ONG en la globalització'

19h. Servei Civil Internacional. C. Carme, 95. Barcelona. Amb Carlos Gómez Gil, professor del departament d'Anàlisi Econòmica Aplicada a la Universitat d'Alacant, autor del llibre *Las ONG en la globalización. Estrategias, cambios y transformaciones de las ONG en la sociedad global*. Organitza: Servei Civil Internacional.

Documental 'Vivir la Utopia'

20h. Centre Social La Màquia. C. Vern 15-17, baixos. Girona. Presentat i comentat per Francesc Rios Organitza: CGT.

El Ter, un riu esgotat. Cap a una nova cultura de l'aigua

19:30h. Casa de Cultura de Girona. Amb Maria Lloveras (Plataforma d'Oposició als Transvasaments) i Manolo Tomàs (portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre). Organitza: CUP Girona.

Presentació del número 7 de la revista 'Mujeres Preokupando'

20h. CSA La Maranya. C. del Parc, 13. Lleida. Sopar popular i Kafeta. organitza: CSA La Maranya

DISSABTE 29

Tercera Mostra de videoactius i desobediència

A partir de les 11h. KOP-Alta Tensió. C. Doctor Soler, el Prat de Llobregat Organitza: Maulets

Jornada Antirepressiva

17h. CSO La Chispa. Camí de la creu. Lleida Xerrades contra la repressió a càrrec de: Assemblea de suport a Núria Pòrtulas, Assemblea de suport als presos del 4F i presentació del documental del cas del jove de Torà. Organitza: Assemblea antirepressiva Ponent

Concert Solidari amb els encausats per la crema de fotos del rei

22h. Pavelló Torrentó. Bordils. Actuació de Deskarats, Dekrèpits, Camarada Kalashnikov, Tsunami 08033 i PD Txus. Organitza: Plataforma d'amigues i amics

Pavelló Torrentó de Bordils

5€

Calçotada agroecològica en defensa de Collserola

A partir 12h. a Can Masdeu. Camí Antic de Sant Llàtzer, s.n. Barcelona. 18h Concert. Gadjó. Organitza: Can Masdeu

Collserola viva, sense agressions ni "ERPES"!

menú catolada: menjar calçotada + 17 cançons 8€

menú normal: 4€

verdures de coll: menjar de les 12 a les 13 h

gadjó: menjar de les 18 a les 19 h

concert (gadjó): 18.00 €

M: L3 Canyelles organitzat per Collserola

Festa per l'autogestió de l'AP Octubre

22h. AP Octubre. C. Badajoz, 23. Barcelona. Amb PD Clotters. Caminem per poder ser... Organitza: AP Octubre.

Nit de cantautors, amb Cesk Freixas i Josep Romeu

22:30h. Casal Popular Sageta de Foc. C. Trinquet vell, 15. Tarragona. Organitza: Olla barrejada.

Presentació de l'assemblea de joves de Montcada i Reixac

19:30h. AjMiR. C. Colon, 5. Montcada i Reixac. Xerrada. Sopar (4 euros), Concert: Ebri Knight, Igitaiia, Malestar Social, Itaca Organitza: AjMiR

DIUMENGE 30

Intercanvi gratuït de llibres

11h. Plaça de la Font. Tarragona. No deixem que els llibres s'enterrin sota la pols, fem córrer la cultura! Organitza: Olla barrejada

5ena. edició ja del Festival de Sopes del Món de Nou Barris

12h. Marquesina de la Via Júlia. Barcelona. Sopes de tot el món per degustar en bona harmonia amb música en viu. Organitza: Nou Barris Acull

DIMECRES 2 d'ABRIL

Documental: Nestor Majno, un campesino ucraïniano

19h. FELLA. Joaquim Costa, 34. Barcelona Organitza: FELLA

SORTIM DE CASA

DISSABTE 29 MANIFESTACIÓ EN DEFENSA DELS DRETS LABORALS I CONTRA LA PRECARIETAT

12h. Plaça Universitat. Barcelona. ORGANITZA: CGT-FESIM

DISSABTE 29 MANIFESTACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT DE LA FIBRA

17h. Plaça Gran. Mataró. Convoquem una manifestació en contra del desallotjament del centre social okupat i autogestionat La Fibra. La mani s'acabarà al CSOA amb *La carxofa reggae festival*. Perquè volem l'hort, el hacklab, els concerts, els cabarets, els tallers, la crítica, l'autogestió... perquè no volem aquests lloguers desorbitats, aquest conformisme vers l'especulació i la manca d'espais. ORGANITZA: CSOA LA FIBRA. /WWW.MUSAIK.NET/

DIUMENGE 30 MANIFESTACIÓ NO A LA MAT

11:30h. Plaça del lleó. Girona. ORGANITZA: PLATAFORMA NO A LA MAT

NO PASSARAN!

PEL FUTUR DEL TERRITORI O ARA O MAI!

MANIFESTACIÓ NO A LA MAT

PER UNA NOVA CULTURA DE L'ENERGIA

Girona, diumenge 30 de març de 2008 11:30h. Plaça del Lleó

agenda@setmanaridirecta.info
<envieu les vostres convocatòries>

NO OBLIDEU...

25 MARÇ - 3 ABRIL DE 2008 SEMINARI DEL CENTRE DELÀS. 'EL MILITARISME A L'ESTAT ESPANYOL'

19h-21h. Centre d'Estudis Pastoral. C. Rivadeneyra 6, 3r. Barcelona.

25 de març: Introducció al militarisme i al comerç d'armes, amb Tira Font, vicepresidenta de Justícia i Pau. 26 de març: El negoci de la guerra: el cicle econòmic-militar, amb Pere Ortega, investigador en pau i desarmament. 1 d'abril: Política de defensa i forces armades, amb Tomàs Gisbert i Francesc Benítez, investigadors del Centre Delàs. 2 d'abril: Les operacions militars a l'exterior, amb Alejandro Pozo, investigador en Pau i Desarmament. 3 d'abril: Una mirada jurídica a la llei de defensa nacional i a la llei de comerç d'armes, amb Eduardo Melero, professor de Dret Administratiu de la Universidad Autònoma de Madrid.

Informació i inscripcions: Centre d'Estudis per a la Pau J.M. Delàs. Justícia i Pau. www.justiciaipau.org/centredelas - delas@justiciaipau.org

La indirecta

L'ENTREVISTA // FRANCESC RIBERA 'TITOT', CANTANT

“Crec que d'aquí quinze anys el Principat serà independent”

Francesc Ribera Titot acaba de publicar i presentar *Entestat en la independència. Raons de la meua militància a la CUP* (Ara Llibres). En Titot actualment és cantant dels grups musicals Aramateix i Mesclat i, en el passat, ho havia estat de Brams i de Dijous Paella. Ha traduït, cantat i editat tota l'obra de Guillem de Berguedà i ha escrit, juntament amb Jordi Creus, la *Història de Catalunya al revés*. Després de 21 anys de militància cultural i política, s'autodefineix amb dos conceptes: “Sóc independentista i d'esquerres”.

Isaac Vilalta
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Per què ets independentista i d'esquerres?

Entenc que políticament és l'única resposta possible als problemes que té la societat catalana. I aquesta resposta passa per una transformació social en un marc nou que estigui en sintonia amb la realitat cultural. Les raons polítiques de l'esquerra independentista són les úniques que em donen confiança per arribar a trobar una resposta als problemes de la societat catalana.

“El principal problema que tenim és que som orfes de referents”

Com neix aquest llibre, amb quines pretensions?

De cop i volta me l'encarreguen el 28 de maig de l'any passat, just després de les eleccions municipals, ja que de cop van aparèixer 50 regidors de la CUP en ciutats relativament importants i a d'altres ciutats grans van estar a punt d'entrar al consistori. I sorgeix la pregunta: qui són aquests de la CUP? Tot i que la pregunta no apareix a llocs com Vic, Berga o Mataró perquè la gent més o menys els coneix. Però el 95 per cent de la gent dels Països Catalans ho desconeix. La primera reflexió que es va fer en aquell moment va ser que el vot a la CUP era un vot de càstig a ERC i Iniciativa per Catalunya per la seva derivació cap a un discurs més suau, més ambigu i per la repetició del tripartit. Però si analitzem la situació veiem que no només és un vot de càstig. La CUP és molt heterogènia, és molt difícil fer-ne una dissecció. La CUP de Berga apareix per uns condicionants molt diferents dels que provoquen l'aparició de la CUP a Vic, que són les dues que més conec.

Juan Miguel Morales

És impossible establir una regla general per explicar el naixement i l'aparició de totes les CUP. El que faig al llibre és, senzillament, aportar una visió subjectiva: m'ho explico a mi. És una explicació de perquè em faig de la CUP, explico el meu espai polític.

Creus que el punt de partida de les CUP han de ser els ajuntaments?

Jo crec que sí. També crec que l'esquerra independentista ha de definir el seu full de ruta. Anem tard, 40 anys tard. Fins fa sis o set anys la independència era un somni i ara és una possibilitat. L'escenari geopolític de la regió és més favorable. Des del final del pujolisme hi ha hagut un canvi de velocitat en l'esdevenir diari de la política al Principat. Ara tot va molt ràpid. Pots llevar-te, baixar al quiosc i llegir al diari que s'ha proclamat la independència. Tot va a una velocitat vertiginosa. L'independentisme puja a uns percentatges absoluts a una velocitat brutal. Durant els últims deu anys ha crescut una bogeria. Fins i tot, en les últimes enquestes al Principat, per primer cop la gent que pretén un Estat, ja sigui federal o independent, supera la gent que es conforma amb l'autonomia o amb un retrocés.

Ets optimista, veig...

Jo estic convençut que d'aquí quinze anys el Principat serà independent. El que em preocupa és que siguem capaços d'intervenir de manera que aquesta independència no estànqui el procés d'unificació amb la resta dels Països Catalans. I alhora que puguem intervenir en la definició del nou Estat, que no impliqui el naixement d'un nou Estat capitalista. El que em preocupa és

evitar que la comunitat autònoma catalana passi a formar part d'un nou Estat d'Europa i prou. Aquest és el nostre paper des de l'esquerra independentista.

D'entrada, però, hi ha altres problemes per solucionar. Denuncies la corrupció sistemàtica...

La corrupció és la principal activitat econòmica dels sistemes capitalistes i els ajuntaments no hi estan al marge. Fa uns dies llegia que el 70 per cent dels càrrecs polítics encausats per corrupció han estat reelegits. És un clar exemple que el mateix sistema justifica la corrupció. L'honestat i l'honradesa no tenen defensors en la societat capitalista.

Al llibre també et mostres decebut per la transició?

Parlo d'una decepció indirecta, som fills d'una decepció que van patir els nostres pares. Nosaltres –i això ens defineix– no reconeixem la situació que deixa la transició. Actualment, nosaltres estem sotmesos a una violència passiva sistemàtica. El problema és que si respons de la mateixa manera entres a la llista d'organitzacions terroristes.

I també assegures que no es pot ser ni hispanocatalà ni francocatalà. Però hi ha gent que diu que se sent espanyola i catalana...

És que si reconeixes la nació espanyola no pots ser català. Jo entenc que no es pot ser de dues nacions alhora. Jo sóc de Berga, però no hi ha una nació berguedana. Dins els Països Catalans em presento com a berguedà però jo sóc de nació catalana. No hi ha ningú, per exemple, que sigui hispanofrancès. Si algú diu que és espanyol però també se sent català, suposo que vol dir que se

sent part de la nació espanyola, per tant, no pot sentir-se de la nació catalana. No entenc el concepte de ser de dues nacions diferents al mateix temps.

Tens referents independentistes i socialistes?

Jo crec que el principal problema que tenim és que som orfes de referents, sobretot ara. Quan la independència és més una realitat que un somni. És necessari tenir un objectiu, però també crear un full de ruta i aquest ha de ser el nostre referent. I és que, per la nostra manera de ser, això de trobar un referent ho tenim més complicat. Un referent també pot ser un líder, com ha fet molts anys CiU amb Jordi Pujol. Amb tot, però, sempre he defensat que, en l'esquerra independentista catalana –fins i tot en les tradicions marxistes– hi ha un gen llibertari d'algun avi que devia estar cremant convents durant la Setmana Tràgica perquè crec que tenim actituds, funcions o dinàmiques on hi ha més elements d'un funcionament anarquista i llibertari. Un exemple pot ser l'assemblearisme, en contra de l'estructura de partit més pròpia d'un grup marxista. O la renúncia a la figura dels líders.

Entre d'altres, això és la CUP...

Sí, sí, exacte. Són pocs els cartells electorals de la CUP on només sortia la cara del cap de llista. A molts llocs no hi sortia o bé ho feia acompanyat d'una bona part dels companys de la candidatura.

Com a cantant, com explicaries que és la CUP?

Uf, això és massa complicat. Ja m'ha costat fer-ho amb un llibre! ●

Llop

Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Cares llargues, molt llargues. IC-Verds i ERC, dipositaris del vot útil de tanta gent vinculada als moviments socials –per molt que sigui un tema tabú entre els mateixos militants–, se l'han ben fotuda. Durant la nit electoral les cares dels candidats i de les executives corresponents eren més que mai el reflex d'una ànima que mostrava impotència, tristesa, decepció. I per molt que el tema electoral no sigui la meua lliga –i encara menys pel que fa a unes eleccions que sento tan llunyanes–, em sap greu per gent com en Joan Herrera d'IC-V o en Joan Tardà d'ERC, que em consta que s'han deixat les banyes a la gran i cruel Madrid intentant vehicular propostes a favor del català o

Em sap greu que precisament els que tenen clar que la democràcia no és ni molt menys votar cada quatre anys siguin els més perjudicats de la darrera “festa de la democràcia”

negociant una llei més o menys digna sobre el Deute Extern. Em sap greu que precisament els que tenen clar que la democràcia no és ni molt menys votar cada quatre anys siguin els més perjudicats de la darrera “festa de la democràcia”. I encara em fot més veient que els que han arrambat amb tot tipus de vot –l'útil, l'inútil, el conscient i l'inconscient– han estat els que precisament no se signifiquen per creure en una democràcia viva, transformadora, transparent i de qualitat. Doncs sí, el totpoderós PSC-PSOE, amb una candidata que era el de menys (si hi haguessin posat un sofà o un sífi i haurien guanyat igual), s'ha endut la legalitat –que no la legitimitat, això els costarà molt més que quatre somriures postissos– de governar-nos uns anys més. I ho ha fet amb una estratègia tant efectiva com vergonyosament mancada d'escrúpols, centrada en l'argument d'avisar-nos que, si no els votàvem, tornaria un llop tremend. A hores d'ara, la bona gent d'ERC i IC-V es deuen estar preguntant on carai era aquest llop que mai va arribar. Que es fixin bé amb el cap de campanya del PSC. Jo mateix vaig veure com amagava, tot udolant, la disfressa...